

NEMZETI
TÁRSADALMI
SZERZŐDÉS

NEMZETI
TÁRSADALMI
SZERZŐDÉS

© Csizmadia László, Fricz Tamás, Barsi Balázs,
Szabó Endre, Ifj. Lomnici Zoltán, Kiszelly Zoltán,
Damm Andrea, Bayer Zsolt, 2014

ISBN

„Új módon gondolkodni, cselekedni – „teremteni” és egyben alkalmazkodni –: ez az a hajlandóság, amely új távlatokat nyit.

Célunk a magyar–magyar kiegyezés, a megbékélés és az emberi méltóság tisztelete. Olyan, mindenkire nézve kötelező erkölcsi előírás, amely megnyitja a civilizáció magasabb köreit.”

Csizmadia László

A NEMZETI TÁRSADALMI SZERZŐDÉS AJÁNLÁSAI

1. *Oszthatatlanul*

A magyar kormány – együtt az anyaországi civil erőkkal – támogasson minden külhoni békés törekvést, amely nemzettestvéreink kulturális, település-önkormányzati és klasszikus területi autonómiájára irányul. Legyen a nemzeti megújulás a kormányzás és a polgárság közös célja.

2. *Nemzetstratégia*

A civilitikában (civil politizálásban) érdekelt, szervezett polgári közösségek helyet kérnek az állampolgárok jogainak és kötelezettségeinek alakításában, tevékenyen kívánnak részt venni a nemzetstratégiai célok megvalósításában.

3. *Célkeresztben a közjó*

Elvárásunk, hogy a leendő kormány erősítse meg és stabilizálja a nemzetállami szuverenitásunkat, és az állam – az elmúlt négy év új társadalommodelljére alapozva – a közjó érvényesítését állítsa tevékenysége középpontjába.

A leendő kormány minden erejével akadályozza meg a globális piacnak az állam „elfoglalására” irányuló törekvéseit, és a piacot szorítsa vissza a saját szférájába.

Az állam – az elmúlt négy év folyamatait felerősítve – intézményesen és egyenrangúan működjön együtt a profitmentes tevékenységre épülő civil társadalommal a közjó érvényre juttatásában a minél több ember minél nagyobb jóléte érdekében.

4. A gyűlölet, a kirekesztés és a kettős mérce ellen

A polgárok és az állam közösen megfogalmazott célja – egyben a világ élhetővé tételének elemi feltétele – a gyűlölet és az uszítás elleni folyamatos küzdelem. Nincs helye a társadalomban az idegengyűlölet, az antiszemitizmus, a rasszizmus, a keresztényellenesség és a kisebbségek elleni fellépés egyetlen megnyilvánulási formájának sem.

5. Egység a sokféleségben

A kormány a polgárokkal karöltve fűzze szorosabbra az európai népek összetartozását. Érvényesüljön a szubszidiaritás elve, szélesedjenek az Európai Unió közös célkitűzései, a szabad akaratra és a kölcsönös érdekekre épülve. Kapjanak nyilvánosságot azok a polgári és civilszervezeti vélemények, amelyek az Európai Unió döntéseiről fogalmazódnak meg.

6. A család az előny

Nemzeti szempontból fontos, hogy ahol magyar család-szervezetek dolgoznak, ott magyarul beszéljenek és gondolkodjanak gyermekeink is, ezzel is építve a magyarság jövőképét. Így tölthetők meg a templomok, az iskolák, és így lesz utánpótlása a magyar közéletnek. Az állam támogassa a gyermekvállalást, minden családban születhessen meg minden remélt gyermek. A magzati életet is illesse meg a védelem, a támogatás és a tisztelet.

7. Összefogás

Az első emberpár szégyenében és félelmében az édenkert fája közé bújt a teremtő Isten elől, a mai ember pedig tetszetős elméletek műfái és műbokrjai mögé rejtőzik, ne-hogy szembesülnie kelljen az élet végső kérdéseivel.

A kormány és az elhivatott polgárok közösségei nap mint nap járuljanak hozzá a közerkölcs erősítéséhez. Az e feladattal foglalkozó civilszervezeteket az állam kiemelt módon támogassa.

8. Nemzeti Társadalmi Szerződés

A szerződés – a személyes, élő nemzeti konzultáció után – a nemzet polgárainak ajánlásait tartalmazza, a szerzők lelkiségének tükrében. Az ajánlások teljesüléséhez szükséges egy olyan, az állam által is elismert civil intézményrendszer, amely kellő hatékonysággal vesz részt a társadalmi folyamatok elemzésében és a kölcsönösen elfogadott irányvonal végrehajtásában.

ÚJ UTAK A CIVIL POLITIZÁLÁSBAN

Új módon gondolkodni, cselekedni – „teremteni” és egyben alkalmazkodni –: ez az a hajlandóság, amely új távlatokat nyit.

Célunk a magyar–magyar kiegyezés, a megbékélés és az emberi méltóság tisztelete. Olyan, mindenkire nézve kötelező erkölcsi előírás, amely megnyitja a civilizáció magasabb köreit.

Demokratikus téveszme, hogy mindenki alkalmas az uralkodásra. Ezért szükségszerű, hogy négyévente megválasszuk azokat, akik a következő ciklusban a hatalmat gyakorolják – nyugodtan fogalmazhatunk úgy –, uralkodnak fölöttünk.

A jó választás lényege a jövőbeni társadalmi szabadság biztosítása. A jó választáshoz azonban tapasztalat, tudás és bölcsesség kell. Ostobák azok, akik a szirénhangoknak felülve olyanokban bíznak, akik már nem érdemelnek újabb esélyt.

A civilek élő nemzeti konzultációján sok ezer választópolgár jelentette ki, hogy vezetőként a civil társadalomért kiálló, bátor, karizmatikus politikust képzel el. Olyat, aki nem feledkezik meg arról, hogy a hatalmát a néptől kapta. A hatalommal való élés viszont nehéz, felelősségteljes feladat, amelynek a civilekkel történő megosztása a hosszú távú birtokláshoz elengedhetetlen. A nemzetstratégia közös

célokat jelent. A polgárok és a választott hatalom kormányának közös akaratát és együttműködését.

Az országgyűlési választások előtt nem meglepő a pártok tevékenységének felélénkülése. Ilyenkor hirtelen „fontossá” válnak a választók, hiszen a hatalom megszerzéséhez rajtuk keresztül vezet az út. A kormányzás négyévenkénti megmérettetése a demokrácia vívmánya, amely periodikus lehetőséget biztosít arra, hogy megtartható – vagy szükség esetén megváltoztatható – legyen az ország társadalmi és gazdasági irányítása. A választás intézménye egyben lehetőség a reális értékelésre, az elmúlt időszak kormányzásának, hibáinak és eredményeinek számbavételére. Magyarország Alaptörvénye garantálja a szabad véleménynyilvánítást és a titkos szavazással történő országgyűlési választást. Nemzetközileg akkreditált megfigyelők ellenőrizhetik a választások lebonyolításának tisztaságát.

A választópolgárok összessége – a nép – dönt arról, hogy a tulajdonát képező hatalmat (ideiglenesen) átruházza a többségi akarat által kinyilvánított győztesre. A tét óriási, hiszen a nemzet és az ország sorsa fölötti döntés lehetősége kerül átadásra a választópolgárok többségének akaratára szerint.

Látszólag itt végződik a történet. A civil társadalom egybehangzó véleménye szerint azonban csak itt kezdődik, mégpedig a Nemzeti Társadalmi Szerződésben foglaltak szerint.

A választók által kitűzött feladatokat ugyanis végre kell hajtani.

Civil társadalom és kormányzás

Az új kormányzási ciklus ismét négy évre szól, nem nélkülözheti a hatalom és a honpolgárok folyamatos párbe-

szédét és a végrehajtásban közös cselekvését. A nemzeti érdekektől átszőtt, demokratizált társadalomban nem elég „konzultálni” a civil társadalommal. Szerződésben is rögzíteni kell a stratégiai partnerséget!

Az előző kormányzati ciklusban több minisztérium is szakmai együttműködést kötött különféle egyesületekkel és alapítványokkal. Az együttműködés sokféle lehet, irányulhat társadalmi, politikai vagy szakmai-gazdasági összefogásra. Minden formájában a kormányzati és jogalkotási döntések előzetes megismertetését, az azokban történő civil részvételt, a társadalmi egyeztetés mellett a demokrácia helyes útján történő haladást jelenti, és szempontrendszerre megelőzi az érdekcsoportok közötti végrehajtás folyamán esetlegesen kialakuló feszültségeket.

Hatalmi és civil érdekeket egyaránt figyelembe véve tud megkerülhetetlenül érvényesülni a többség akarata, miközben az államirányítás rendszerében a kisebbségek jogai sem sérülhetnek. Magyarország a jogállamiság talaján áll, a nép által delegált képviselőket a választók által közérkölcsei szinten megfogalmazott elvárások is kötik.

Az elmúlt négy évben, a rendszerváltás mintegy negyedszázados, meglehetősen göröngyös útjának előzményei után kiépültek azok az intézményes formák, amelyek lehetővé teszik az államhatalom és államigazgatás terén a posztkommunista és a ráragadt neoliberális hatalomgyakorlás beégett formáinak meghaladását. Az alapvető intézményrendszer – új Alaptörvény, polgári törvénykönyv, büntető törvénykönyv, igazgatási rendszer – megújult. A „ház” falai állnak, most már csak annak bevakolásra és a berendezésre van szükség.

Magyarország népe nem fél a feladattól. Szeretne a maga által megépített és berendezett házba – Országházba – beköltözni, és abban boldogulni.

A Civil Összefogás Fórum szakértőinek országjárásán kialakult véleménye szerint – és ezt küllhoni nemzettársaink is megerősítették – a demokrácia biztosítéka, a fékek és ellen-súlyok rendszere az elmúlt négy évben jól működött. Nem hallgathatjuk el azonban, hogy a megelőző kormányzati ciklus felelőseinek elszámoltatása nem volt elég hatékony, és a mai napig is sok megválaszolatlan kérdést vet föl.

Érthetetlen, hogy az igazságszolgáltatás első számú láncszeme, a nyomozó hatóság miért lassítja a rendszer egészének működését. A rendszer lassúságának következménye egyebek között, hogy a 2014-es választásokon a képviselőjelöltek egy részének legitimitása – ha nem is jogi, de erkölcsi értelemben – megkérdőjelezhető. A négy éven túl be nem fejezett nyomozások rossz fényt vetnek az igazságszolgáltatásra, benne az ügyészség ellenőrzési tevékenységére.

A Civil Összefogás Fórum által szervezett országjárás azt bizonyítja, hogy az emberek érzik: a hatalom nem hagyta őket „az út szélén”. Az emberek képesek fölzárkózni a nemzet érdekei mögé, azokat sajátjuknak tekintik, kiállnak és dolgoznak is értük. Fokozódik a társadalmi és gazdasági élet résztvevőinek aktivitása. Ez a magatartás védelmet nyújt a nemzet szuverenitásának és identitásának megőrzéséhez, kiállást jelent a közjó mellett, békés módon jelzi a többség, a Békemenet által demonstrált közösség erejét.

A világban zajló politikai, társadalmi és gazdasági válságok bizonyítják, hogy az „izmusok” hamis eszmerendzere csődöt mondott. Jó példa erre az Európai Unió, ahol a politikai érdekek túlfűtöttsége miatt hosszú évtizedeken át sem sikerült megoldani a tagállamokat sújtó társadalmi és gazdasági válságokat. Ennek fő oka az EU vezetésében uralkodó elitista felfogás – amely a lehető legtávolabb tartja a döntéshozattól a tagországok civil társadalmának véleményét – és a diktatórikus, központosított „demokrácia”,

azaz a közösségi jogszabályok által történő irányítás mindenhatóságának szemlélete. Az eredmény világos: a szubzidiaritás visszaszorul, így az erős nemzetállamok hatékony közössége helyett kaotikus, rosszul szabályozott, uniformizált massa jött létre valós közösség helyett. A bal kéz nem tudja, mit tesz a jobb.

Az Európai Unió jelenlegi irányítási rendszere ellentétes a klasszikus demokráciafelfogással. Ami súlyosabb: a népek modern rabszolgaságának előkészítését jelenti. Ez a felfogás alapjaiban hibás.

Mi, európaiak ezen az úton nem haladhatunk. Kelet-Közép Európa népei még a bőrükön érzik, hogy alig 25 éve hasonló helyzetből szabadultak. A gyarmati országok béklyóját éppen hogy csak ledobták. Az Unió most más módszerekkel, cizellált erőszakkal, fegyveres elnyomás helyett a pénzügyi megszállás eszközeivel kíván birodalmat építeni. A bankóriások civilnek álcázott megszálló csapatokkal építenek a nérói császársághoz hasonló intézményrendszert, amely azonos a diktatúrával, és csak pillanatnyi öltözékében más, mint a kommunizmus vagy a nácizmus.

Az adós rabszolgaságot elutasítjuk. Az erkölcsös, a közjó oldalán álló, az egyenrangú országok együttműködését támogató Európai Unióban kívánunk élni. Csakis a Robert Schumann által megálmodott, eredeti céloknak megfelelő Európai Unióval tudunk azonosulni.

Saját utat járva

Új magyar utat építünk, és nemzeti érdekeink következetes megvalósításáért a környezet adta lehetőségeket fogjuk – remélhetőleg optimálisan – kihasználni. Szakítunk Ady Endre folyamatos sodródásunkat leíró „kompország” vízi-

ójával. Magyarország jövője csakis az Európai Unió közösségébe ágyazva képzelhető el. A munka társadalmát kell erősíteniünk, a spekulatív előnyserzésre irányuló törekvéseket vissza kell szorítanunk.

Ma Magyarországon 50-60 ezer civil egyesület, alapítvány létezéséről tudunk. Ezen szervezeteknek alapvető céljuk a közösségépítés. Tudjuk, hogy az egyének szabadságjogai csak a közösségekben teljesezhetnek ki. Statisztikai felmérések igazolják, hogy az önkéntes közösségek jelentősen járulnak hozzá a GDP növekedéséhez.

Az elmúlt választási ciklusban a civilek társadalompolitikai aktivitása jelentősen nőtt. Több alkalommal is tanúi lehettünk annak, hogy az állampolgárok fontos nemzeti és nemzetközi ügyekben is megnyilvánultak, és nagy határozottsággal adtak hangot véleményüknek. Különösen újszerű volt az a jelenség, hogy a regnáló kormány és az aktív civilek többsége a kölcsönös bizalom alapján, egymást támogatva nyilvánított véleményt.

Megfigyelhető volt a civil státus megőrzéséhez ragaszkodó tömegek egyértelmű elkülönülése az utóbb „álcivilnek” bizonyult csoportosulásoktól, amelyek valójában csak a hatalomba jutás eszközének tekintették az átmenetileg civilnek föltüntetett szervezeteiket. Ezek a kezdetben „civilszervezet”-ként aposztrófált formációk a választások közeledtével hirtelen mind párttá alakultak.

A fent körülírt kétféle „civilség” egymástól alapjaiban eltérő társadalmi jelenségeket takar. Míg az egyik valóban a közügyekkel foglalkozni kívánó állampolgárok közéleti aktivitásának a terepe, addig a másik nem egyéb, mint a politikai párttá alakulás és a hatalmi harcba történő bekapcsolódás előszobája.

A CÖF, a CET, a Szellemi Honvédelem és a magyar civil társadalom legnagyobb létszámú megnyilvánulása,

a Békemenet egyenként is civil mozgalom. Nem azonosak egymással, bár működésüket tekintve hasonlóak. A különbség annyi, hogy a különféle elnevezéssel jelölt szerveződések más és más – bár egymást nagymértékben átfedő – halmazát fogják össze a hosszú távon is civilnek maradó, de közéleti értelemben nagyon is aktív állampolgároknak. A mozgalomjelleg és a „civilség” egyben azt is jelenti, hogy ezek a konkrét ügyek mentén szerveződő közösségek nem feltétlenül rendelkeznek állandó, formális, szervezeti rendszerbe foglalt tagsággal és vezető tisztségviselőkkel. Ugyanakkor azonban koordinált és folyamatos tevékenységet végeznek, amely a szervezési feladatok miatt jogi értelemben is felelős (azaz jogi személyiséggel rendelkező) szervezet létrehozását igényelte. Ezzel a céllal jött létre Civil Összefogás Közhasznú Alapítvány (CÖKA).

A CÖF, a CET és a Szellemi Honvédelem elnevezéssel működő civil szerveződések, valamint a Békemenet is a CÖKA szervező munkájára támaszkodik. Ez lehetővé teszi az érdemi feladatok elvégzését, és azt is, hogy az említett mozgalmak megmaradhassanak „civilnek”. Ez pedig azt jelenti, hogy a politikai értelemben vett mindenkori hatalmat „kívülről” – azaz egyéni hatalmi és anyagi érdekeltségek nélkül –, a többség összefogásának erejével segítik. Tömegeket mozgatnak meg egyes demonstrációk alkalmával, vagy éppen konkrét javaslatokat és bírálatokat fogalmaznak meg a mindenkori kormány vagy nemzetközi szervezetek számára.

A 2014-es tavaszi nemzetjárásunk összesített eredménye alapján kimondhatjuk, hogy továbbra is szükség van a civil aktivitásra. Más szóval: a mindenkori kormánynak nem kell félnie a „civilitika”, vagyis a civil „politizálás” megjelenésétől. Erősebbé válik az a kormány és az általa vezetett nemzet, amely az állam irányításában kiépíti az intézményesített és konstruktív civil közreműködést

A Magyarországot sújtó társadalmi és gazdasági válság 2010-től az eddigiektől eltérő civil aktivitást és összefogást eredményezett. Az emberek a késlekedő és késleltetett rendszerváltás befejezéséért szálltak síkra.

Késleltetett rendszerváltás

A magyarországi polgári társadalom összefogása megnyilvánult a nemzeti értékek mellett kiálló kormány támogatásában, és az emberek soha nem látott számban álltak ki a nemzet szuverenitása és identitása mellett. A közjóra való törekvés elfogadottá és mindennapivá vált.

A civil összefogás megsokszorozta a társadalom és a nemzet erejét. A polgárok együvé tartozását a Civil Összefogás Fórum (CÖF) reprezentálta. A Fórum munkája túlsugárzott a határokon, lelkesítve a Kárpát-medence magyarjait, erősítve az összetartozás érzését. Ennek eredményeként megalakult a Civil Együttműködési Tanácskozás (CET), amely a határon túli honfitársaink egyesületeit és alapítványait szervezte közösségbe. A CÖF és a CET ereje Európában is példátlan módon – a nemzet védelmének érdekében – 500 ezer ember demonstrációját tudta megszervezni. A demonstráció a kormány mellett kiállva többször is csendben, békésen utasította vissza a pénzhatalmi gyarmatosítás törekvéseit. A középpolgárság gigantikus megmozdulása létrehozta a Szellemi Honvédelem mozgalmát, amely 8000 értelmiségi részvételével, petícióival bírálta az Európai Unió Magyarországgal szembeni kettős mércéjét.

Elmondhatjuk, hogy a Civil Összefogás Közhasznú Alapítvány mint jogi személy – irányítva az előbbieken említett polgári közösségeket – eddig soha nem látott méretű polgári szerveződést hozott létre.

Ez az erő éjjel-nappal mozgósítható a nemzet építése és megvédése érdekében. A szervezet túlnötte kereteit, igényli a kormány támogató intézkedéseit. Szükségessé vált egy intézményesített megoldás kidolgozása, annak érdekében, hogy a nemzetstratégia cselekvő végrehajtását az aktív civilek folyamatosan végezhesék. Az újonnan kialakuló intézményrendszernek egyben azt is biztosítania kell, hogy az országgyűlési választások ciklusai között a nemzeti értékek mellett kiálló és cselekvő polgárokat szervezeti formában összetartsa, és ha kell, mozgósítsa.

A KÖZJÓ ÉRVÉNYESÜLÉSE AZ ÁLLAM ÉS A CIVIL TÁRSADALOM EGYÜTTMŰKÖDÉSÉBEN

Az utóbbi húsz év tapasztalatát figyelembe véve három fontos alrendszer van, amely meghatározza az országok, sőt a világ sorsát.

- 1.) a piac (gazdaság),
- 2.) a (civil) társadalom,
- 3.) a politika (állam).

Kezdjük a piaccal. E piac működési alapelve az egyéni (gazdasági, pénzügyi) érdek, a haszonszerzés, a profit növelése. Ez nem is lehet másként, hiszen a legfontosabb igazi motiváló erő a gazdaságban a „gazdagság”. Ez viszi előre a vállalkozásokat, ösztönzi a termékek és szolgáltatások mind magasabb színvonalú előállítását.

Ezzel szemben a társadalmat – szerencsés esetben beleértve ebbe a *civil társadalmat* is – ettől éppen eltérő logika hajtja és tartja össze. A közösségi érdek, a szolidaritás, a kollegialitás, az együttműködés és nem utolsósorban az erkölcs mint norma. A világ minden országának minden társadalma erre a minimális vagy annál jóval szervezettebb kollegialitásra épül – ami a közlekedéstől kezdve a közösségi

terek, épületek és intézmények együttműködő használatáig tart. Ez adja az adott ország működési alapzatát. A társadalomban vagy közelebbről civil társadalomban jelennek meg a nem profitorientált szervezetek. Ezeket nem a pénzügyi haszon, hanem a szolidáris segítségnyújtás motiválja.

Amíg tehát a piacot az egyéni érdek és a haszonelv tartja össze és működteti, addig a társadalmat a közösségi érdek és az erkölcs.

A harmadik a politika, és ennek középpontjában az állam. A demokratikus állam az a terep, amely ideális esetben megteremti az egyensúlyt piac és társadalom, egyén és közösségi érdek között. A demokratikus állam a közérdeket, a közjót képviseli, és jó esetben bölcs államférfiak értő módon döntenek arról, hogy meddig terjedjen a piac logikája, és meddig a társadalomé. Tudják, mindkettőre szükség van.

A piacra azért, mert kellő mennyiségű árura, munkahelyre, szolgáltatásokra és haszonra van szükség ahhoz, hogy a társadalom egésze fennmaradjon, táplálkozzon, lakjon, jól éljen, és ehhez az egyéni motivációt, a haszonszerzés vágyát fenn kell tartani.

A társadalmira pedig azért, hogy ne törjön ki polgárháború, béke legyen, az ember ne legyen embernek farkasa, hogy komfortosan, sőt, tisztességesen és szeretetteljesen tudjunk együtt élni a mindennapokban.

A demokratikus állam, a jó állam és a jó kormányzás, a good government bölcsessége arra vigyázni, hogy egyik logika se terjedjen túl a másik területre. Nem szabad, hogy a piaci elv áthassa a társadalmat, az egyéni érdek a közösségi érdek terepét, és fordítva, a társadalmi elv nem hathatja át a piaci alrendszeret. (Ez utóbbi kísérlet volt a szocializmus-kommunizmus, tudjuk, milyen eredménnyel.)

A kapocs a közjó

Az állam az egyetlen alrendszer, amely céljai megvalósításához rendelkezik a megfelelő jogi és törvényi kényszerítő erővel, tehát minden eszköze megvan ahhoz, hogy a közjó szempontjából járjon el. Ráadásul a demokratikus állam vezetőit választások útján a társadalom, a „köz” választja ki, ezért is elkötelezett a közjó iránt az állam. Természetesen mindez nem jelenti a piac háttérbe szorítását, hiszen a piac által megtermelt javak által válik lehetségessé a közjó. Így az állam ideális, ideál-tipikus esetben piac és társadalom között egyenleget, és teremt meg a kellő egyensúlyt az alrendszerek között.

E kiinduló tézisek után a fő kérdés azonnal a következő: mi akadályozza azt a 21. század elején, hogy a közjó mentén valósuljon meg állam, piac és társadalom kapcsolatrendszere? Miért került a tudományos és közéleti viták középpontjába e kérdés?

A válasz viszonylag egyszerű. A huszadik század végére globálissá vált piac igyekszik a nemzetállamok fölé kerekedni, meghatározni mozgásterüket, döntéseiket, és ez önmagában jelentős mértékben megnehezíti a közjóért működő – másképpen fogalmazva –, jó állam létrejöttét. Megnehezíti, sőt időnként ellehetetleníti, hiszen a jó államhoz és a jó kormányzáshoz nemzetállami szuverenitás, szabad választások, önálló gazdaságpolitika és természetesen demokratikus jogállam kell, ám mindezeket veszélyezteti a globális piac.

A második Orbán-kormány is azzal nézett szembe 2010-ben, hogy a nemzetközi pénzügyi csoportok kívülről igyekeznek beavatkozni az állam működésébe, korlátozva a kormány mozgásterét és szuverenitását. A kabinet felismerte, hogy a piaci dogmák követése, az IMF, a Világbank, az Eu-

rópai Unió, az Európai Bank, az Egyesült Államok gazdasági és politikai „ajánlata” a lakossági megszorításokról, az állami vagyon privatizációjáról, a multinacionális cégek és nemzetközi bankok kiszolgáltatásáról, az állam gazdasági és szociális szerepvállalásának leépítéséről egyenes úton vezet a további eladósodáshoz, a gazdasági csődhez, a társadalom elszegényedéséhez.

Felismerte, hogy a piac, a profitelv korlátlan érvényesülése, a pénzügyi-gazdasági szféra behatolása az államba kiszolgáltatottá teszi az országot, és végletekig legyengíti a társadalmat. Felborul a piac, az állam és a társadalom közötti természetes egyensúly, amely a közjó megvalósulásának alapfeltétele. A piac átveszi a hatalmat állam és társadalom felett, és mivel a piac globális hatalommá vált, ez egyben a nemzeti szuverenitás elvesztését is jelenti.

Mindezt felismerve az Orbán-kormány úgy döntött, hogy szakít a globális piac uralmát jelentő, kívülről diktált megoldásokkal, és helyette egy, a közjót előtérbe állító, új, „unortodox” társadalomszerveződési modellt valósít meg.

Vagyis amíg a neoliberais modellben a piac-állam-társadalom háromszögében a piac, ezen belül a globális tőke és a bankok uralma érvényesül, az állam gyenge és kiszolgáltatott, a társadalom pedig áldozatként vergődik, addig az Orbán-féle, új modellben az állam – a nemzetállam – koncentrálna az erőit, a piacot visszaszorítja a keretei közé, a társadalmat pedig a közjó szellemében igyekszik újjáéleszteni és talpra állítani.

Ennek a kísérletnek lényeges eleme a közteherviselés átalakítása. A lakosság (társadalom) kivéreztetése helyett létrejött a túl nagy hatalommal és extraprofittal rendelkező piaci szereplők, a multik és a bankok különadója, amelynek az a „filozófiája”, hogy azok tegyenek a legtöbbet a válságból való kikerülésért, akik a válság előtti időszak legnagyobb

haszonélvezői voltak. Legalább olyan fontos emellett a visszaállamosítás, a stratégiai fontosságú, a közjó szempontjából alapvető, közszolgáltató cégek állami kézbe vétele, visszaállamosítása. Így az állam mozgásteret megnövekszik, és képessé válik arra, hogy a lakosság terheit csökkentse (lásd rezsicsökkentés, béremelések, családi adózás stb.)

Ebből – is – kiindulva döntött úgy az Orbán-kormány, hogy a piaci-állami összefonódásokat megszünteti, és az állam újra a saját kezébe veszi a közjót, az emberek jólétével és jóllétével kapcsolatos feladatokat, hiszen csak az állam az a szféra, amely kifejezetten a közjó megvalósítására kötelezte magát az adott nemzetközösség számára. Másfelől az állam az egyetlen szféra, amely jogi-törvényi kényszerítő erővel is rendelkezik a közösséget érintő döntések végrehajtásához, a nem magán-, hanem társadalmi célok megvalósításához.

További lényeges eleme az új modellnek a civil társadalom felé fordulás, még hozzá többféle értelemben is. Egyfelől a kormány szakított azzal a szemlélettel, hogy a befektetők, a tőke, a bankok, a magántársaságok, a multicégek stb. – tehát a globális piac – érdekei a legfontosabbak. Elvetette a régi tételt, amely szerint, ha a piaci szereplők nem „boldogok”, akkor az egész társadalom „sír”.

Kiderült ugyanis, hogy az elmúlt évtizedekben – nemcsak hazánkban, hanem szerte a világon, Ázsiától Latin-Amerikáig – a piac a megszerzett profitot nem forgatta vissza azon országok gazdaságába, ahol működött. Másfelől a legkevésbé sem foglalkozott a társadalom jólétével, a közjó szempontjaival, helyette extraprofitra tett szert, amelynek határt csak a csillagos ég szabott. (A legmeggyőzőbb bizonyítéka ennek a tőke és a pénz koncentrációja. Azok a nyilvános adatok, amelyek leírják, hogy a világ javainak elképesztően nagy hányada van elképesztően szűk piaci csoportok kezében.)

Törekvés az egyensúlyra

Ebből fakadóan az Orbán-kormány figyelmének súlypontja áthelyeződött a társadalomra, a társadalmat alkotó közösségekre, ezen belül is elsősorban a családokra; mindez a kormányzati politikai kommunikációban – jól tudjuk – az „emberekre” való odafigyelés hangsúlyozásában jelent meg. Ám, minden látszat ellenére, ez a baloldali, balliberális ellenzék szerint csak „populista duma”, amely valójában egy jól átgondolt és újraértelmezett társadalmimodell-konceptión nyugszik.

Emellett a kormány nagy hangsúlyt helyez a civilszervezetekkel, tágabban a civil társadalommal való, újraértelmezett együttműködésre. Ennek lényege éppen az, hogy a kabinet immáron nem a piaci szereplőkkel kíván osztozni a közjóval kapcsolatos teendők ellátásában, hanem éppen a nonprofit, civil szakmai szervezetekkel, amelyek a közszolgáltatások, a szociális ellátás, az érték- és környezetvédelem terén sokrétű segítséget nyújtanak az államnak, kezdve a közéleti szerepeket vállaló civilszervezetektől (lásd Civil Összefogás Fórum) az egyházakon, a környezetvédő társulatokon át a karitatív és segélyszervezetekig.

A civil szféra szereplői – szemben a piaccal – e tevékenységeket profitcéloktól mentesen, nem egyéni, hanem közösségi megfontolások és elkötelezettségek mentén végzik. (Jó példa az állam és a civil társadalom közötti újszerű együttműködésre a Civil Összefogás Fórum és az egyes szakminisztériumok között létrejött együttműködési megállapodás.)

Ugyanakkor ez nem jelenti azt, hogy a második Orbán-kormány visszaszorítaná a piacot, és valamifajta „államszocializmust” vezetne be, hiszen például a kabinet számos kül- és belföldi nagyvállalattal írt alá együttműködési

megállapodást. Ellenkezőleg: arról van szó, hogy a kormány a túlterjeszkedett, az államtól fokozatosan feladatokat elvonó, leválasztó, az államba „behatoló” és azt elfoglalni kívánó piaci szférát szorítja vissza a saját területére, az egyéni profitszerzésre irányuló gazdasági tevékenységek világába. Ezzel pedig nem gyengíti a piacot, hanem arra ösztökéli – ha kell, törvényi eszközökkel is –, hogy a saját területén legyen minél hatékonyabb, és növelje az ország gazdasági teljesítményét, a nemzeti jövedelmet és a GDP-t, mert enélkül természetesen a közjó sem valósulhat meg.

Vagyis az Orbán-kormány egy új egyensúlyt hozott létre állam, piac és társadalom között, a túlterjeszkedett piacot visszaszorítva és a (civil) társadalmat megerősítve, csúnya kifejezéssel élve „helyzetbe hozva”. Teszi mindezt a közjó érdekében, szakítva a neoliberális piaci dogmákkal, csatlakozva a legújabb közgazdasági elméletekhez, amelyek világosan megfogalmazzák, hogy a gazdaság és a piaci profit nem cél, hanem eszköz. Nem az emberek vannak a gazdaságért, hanem a gazdaság szolgálja az embereket.

A civil társadalom, az állampolgárok azt várják el a leendő kormánytól, hogy bátran folytassa és fejlessze tovább az európai, sőt világszinten újszerű társadalomszerveződési modelljét, mert e kísérlet a feje tetejéről a talpára állítja a felfordult világot: nem a gazdaság, nem a profit és nem a piac a végcél, hanem mindig és mindenkor az ember és annak jóléte.

ÖSSZEFOGÁS A FELSZÍNESEN ÉS A MÉLYBEN

„Evezz a mélyre!” – mondja Jézus Szent Péter apostolnak (vö. Lk 5,4). Mi is ennek a jézusi felszólításnak engedelmeskedünk, amikor az „összefogás” szó valódi értelmét keressük. A mai ember legveszélyesebb tulajdonsága a felületesség. Pedig a zsoltáros már több ezer évvel ezelőtt megfogalmazta: „Mély titok az ember, örvénylő titok a szíve.” Szavaink – még a legfelszínesebbek is – létbeli szakadékok mélységeiben gyökereznek, mert magának az emberi létezésnek a gyökerei is kifürkészhetetlen mélységekbe nyúlnak.

Összefogás – napjainkban igen divatos lett ez a szó, sőt még vita is folyik arról, hogy kik fogtak össze előbb, kiket illet inkább az *Összefogás* elnevezés. Kik jeleníthetik meg hitelesen a magyarok közti összefogást. Holott mindenekelőtt talán arra kellene rácsodálkoznunk, hogy még mielőtt mi egymással bármiféle összefogást kerestünk volna, már eleve „össze voltunk fogva”.

Először is minket, mindnyájunkat összefog közös nyelv-édesanyánk ölelő karja. Az, hogy magyar az anyanyelvünk – akár büszkéek vagyunk rá, akár sajnálkozva vesszük tudomásul –, olyan közös adottságunk, amely mélységesen meghatározza gondolkodásunkat, megnyilatkozásainkat, egész életünket. Itt – hála Istennek – nincs szabadság, mert az

anyanyelv nem választás dolga – mint ahogy édesanyánkat sem választottuk –, hanem mindenestül ajándék, kegyelem.

A nyelv által ragadjuk meg a minket körülvevő világot, a közös nyelv által érthetjük meg egymást, és igazán jól anyanyelvünkön tudunk nemcsak szerelmet vallani, de vitatkozni, veszekedni is. Igaz, hogy amikor vitatkozunk, veszekszünk, a szavaknak sokszor nem ugyanazt a jelentést adjuk vagy tulajdonítjuk, ugyanakkor viszont éppen a közös nyelv ad esélyt arra, hogy a félreértést tisztázni tudjuk. Akármilyen éles vitát folytatunk is, amíg ezt közös anyanyelvünkön tesszük, és nem szakítjuk ki magunkat nyelv-édesanyánk öleléséből, a mélyben megmarad egy láthatatlan és széttéphetetlen kapocs, amely összefog bennünket. Ezt a tényt nyilvánvalóvá tenné, ha harmadikként egy külföldi jönne, és bekapcsolódna a vitánkba – rögtön rádöbbenék, hogy mindenfajta nézeteltérés dacára sokkal több közünk van azonos nyelven beszélő vitapartnerünkhöz, mint a hozzánk mégoly barátságosan viszonyuló külföldihez, aki egyszerűen nem érthet meg bizonyos dolgokat, mert nem ugyanazon a nyelven beszél és gondolkodik, mint mi.

Boldog az az ember, aki megtapasztalta az anyanyelvnek ezt az összefogó erejét. Boldog, aki akárcsak egyetlenegyszer is sírt azon, hogy nem szólalhat meg magyarul, mert nincs, aki megértené, s így rádöbrent az anyanyelv jelentőségére. Amikor néhány évet Strasbourgban töltöttem, részem volt ebben a hasonlíthatatlan tapasztalatban. Rendtársak között éltem, nagyszerű és kedves emberekkel volt alkalmam megismerkedni, egyedüli magyarként mégis nagyon magányosnak éreztem magam. Beszéltem már a franciát, olykor prédikáltam is franciául, sőt a doktori dolgozatomat is ezen a nyelven írtam, de amikor megpillantottam egy Hungarocamion feliratú teherautót, önkéntelenül integetni kezd-

tem, egy darabon utána is futottam, s amikor láttam, hogy – tudomást sem véve rólam – továbbhalad, eleredtek a könnyeim. Nem véletlenül mondja a magyar mondás, hogy annyi ember vagy, ahány nyelven beszélsz: ez a megállapítás azt is magában foglalja, hogy minden nyelv egy külön univerzum, másfajta világleképezés, amelyből más-más kultúra is fakad, úgyhogy legyünk akármilyen jó barátok, csak a közös anyanyelvűekkel élhetjük meg, hogy egy és ugyanazon édesanya ölében vagyunk.

Am van az emberi létezésnek egy másik dimenziója, egy bizonyos nyelven túli világ, amelyben minden más emberrel össze vagyunk fogva. Ismét egy strasbourgi élmény jut eszembe: kolostorunk nap mint nap segítette a koldusokat, hajléktalanokat ennivalóval. Volt köztük olyan bevándorló is, aki még franciául sem tudott, és zavarában, meghatottságában saját nyelvén motyogott köszönömöt. Ebben a találkozásban nem volt szükség közös anyanyelvre: az ő felém nyújtott keze és az én kezem, amely azt a kis élelmet nyújtotta, volt az összetartozás jele. Ezen a szinten nem számított a nyelv, nem számított a bőrszín, a politikai hovatartozás, csak az, hogy ő is, én is ember vagyok. Ezen a szinten ezért nem is összefogni kell, hanem újra meg újra felfedezni, hogy a közös emberi természet által eredően össze vagyunk fogva.

Ugyanakkor fontos azt is meglátni, hogy emberségünkben úgy vagyunk összefogva, átölelve, hogy abból bizonyos értelemben minden más élőlény ki van zárva.

Amikor Szent János apostol azt írja, hogy „a szeretet Istentől való” (1 Jn 4,7), ezzel egyúttal azt is kijelenti, hogy szeretetképességünk nem az evolúció terméke, ebben nem a főemlősök leszármazottai vagyunk. Testemben lehetek az emberszabású majmok – illetve az összes többi élőlény – rokona; fizikai és pszichikai tulajdonságaimat jelentős

mértékben meghatározhatja genetikai örökségem; viselkedésemet befolyásolhatják kapcsolataim, a környezetemben élő emberek, a neveltetésem, de énem nem magyarázható sem az engem körülvevő természeti környezetből, sem apámból és anyámból, sem a társadalomból. Mint ember lehetek biológiai, pszichológiai és szociológiai kutatások tárgya, de az, ahol én én vagyok, vagyis Isten képére teremtett, szabad személy, nem magyarázható ebből a látható világból, hiszen ez a világ a maga törvényeivel nem szabad, és ami nem szabad, abból nem jöhet létre semmi, ami szabad.

Az ember ugyanis olyan lény, akinek személyisége rést üt a természet fizikai törvények uralta zárt rendszerén, és kinyílik egy másik világra, egy negyedik dimenzióra, amelyről az említett egzakt tudományok nem fogalmazhatnak meg semmilyen érvényes állítást, mert mindenestül túl van az illetékességi körükön.

E körül a kétségkívül logikus és látszólag vitathatatlan igazság körül azonban ma ádáz harc, már-már „világháború” dúl. Egyesek ugyanis az ember szabadságát tagadva éppenséggel a személy lényegét kérdőjelezzik meg, mások pedig relativizálni próbálják azzal, hogy fogalmát az állatokra is – előbb a házi kedvencekre, aztán a haszonállatokra, végül minden egyes állatra – ki akarják terjeszteni. A zöldek, a környezetvédők, az állatmentők sok-sok elismerésre méltó erőfeszítésük mellett felelősséggel tartoznak azért, hogy az ember igazi méltósága mára elhomályosult. Hiszen amennyiben az állatokat – és e logika mentén a virágokat, a moszatokat és az egysejtűeket is – nem az ő szintjüknek megfelelő tisztelettel és szeretettel illetjük, hanem, a különbségeket elmosva, az emberrel egy szintre helyezzük, valójában nem őket emeljük fel, hanem magunkat degradáljuk szabad akarat és felelősség nélküli lényekké.

Márpedig ahol az emberi személy titka így vagy úgy, de leértékelődik, ott az a bujkálás folytatódik, amelyet Ádám és Éva kezdett el a bűnbeesés után. Az első emberpár szegyenében és félelmében az edenkert fái közé bújt a teremtő Isten elől, a mai ember pedig tetszetős elméletek műfái és műbokrjai mögé igyekszik elrejtőzni, nehogy szembesülnie kelljen az élet végső kérdéseivel. Milliárdokat pumpál intézményekbe, amelyek arra hivatottak, hogy egy Isten nélküli világ, közös Atya nélküli testvériség, kultusztól elválasztott kultúra felépítését mozdítsák elő, pedig a mélyben meglévő összefogottság tagadásával, elkenésével csak azt érik el, hogy lehetetlenné teszik a cselekvő összefogást is.

Nem kell okvetlenül kereszténynek, sőt még hívőnek sem lenni ahhoz, hogy ezt belássuk. Nem kell, hogy minden egyes testvér mindjárt tisztában legyen azzal, hogy kinek a karjában van – az én hitem szerint a teremtő Isten atyai-anyai ölelésében –, ha nem tagadja ezt a mélységes összetartozást, és nem hagy fel a közös emberi szabadság, felelősség, szeretet forrásának keresésével. (Aki pedig keres, az talál, mondja a mi Urunk, Jézus.)

Szót kell ejtenem még egy dologról, amelyben közösek vagyunk, de ami paradox módon nem összeköt, hanem szétválaszt bennünket: ez a bűn. Amennyiben a bűnt úgy fogjuk fel, mint engedetlenséget és lázadást a teremtő Isten ellen, akitől a létezésünket kaptuk, nem nehéz felismernünk, hogy a bűn olyasvalami, ami a létben való összefogottságunk ellen hat. Nem véletlen, hogy a gonosz, az Isten ellen lázító, bűnre csábító sátán bibliai görög neve *diabolos*, azaz „szétszóró”. (Ám ha nem vallásos módon tekintünk a bűnre, akkor is beláthatjuk, hogy a bennünk lévő rossz hajlamok, a hibás döntések, a mások ellen elkövetett gonosz cselekedetek olyan dolgok, amelyek mintegy rendszerhibaként gátolják az emberek közti együttműködést, akadályozzák az összefogást.)

Isten azonban még a bűnben való „közösségünket” is a javunkra fordította. Ahogy Szent Pál apostol írja: „Isten ugyanis minden embert az engedetlenségben fogott össze, hogy mindenkin könyörüljön.” (Róm 11,32) Idézzük csak fel a tékozló fiú történetét (lásd Lk 15,11–32)! A fiú messze idegenben, az éhhalál szélén megbánta, hogy szakított atyjával, de ez mit sem ért volna, ha bűnére nem kap feloldozást. Az atyának azonban megesett rajta a szíve, és még mielőtt az végigmondhatta volna bocsánatkérő szövegét, magához ölelte, és ünnepséget rendezve a tiszteletére visszahelyezte fiúi jogába. De Isten még ennél is nagyobbat tett velünk: ő nemcsak várta, hogy visszatérjünk hozzá, hanem elküldte utánunk idősebb testvérünket, Jézus Krisztust, hogy megkeressen, és magával vigyen minket az atyai házba. Jézus nem olyan, mint a példabeszédbeli idősebb fiú, aki felháborodott, amikor megtudta, hogy hazatérő öccse tiszteletére az apa levágatta a hizlalt borjút, és be sem akart menni a házba. Jézus mindenben sorsközösséget vállalt velünk, az Atya tékozló gyermekeivel, és életét adta azért, hogy ismét átléphessük az atyai ház küszöbét. Kiontott vére, megváltó halála által pedig nemcsak eredeti méltóságunkat szerezte vissza, hanem abban az új, istengyermeki életben részesített bennünket, amely az ő osztályrésze volt az Atya házában az idők kezdete előtt...

Nincs annál tágasabb, magasabb szintű és ugyanakkor mélyélesebb összefogottság, mint ez az új, örök élet, amelyet Jézus Krisztus szerzett meg nekünk. És itt nemcsak a keresztényekre, hívőkre gondolok, hanem minden emberre, mert Isten Fia az ő számukra is elnyerte a bűnbocsánatot, és előttük is megnyitotta az isteni irgalom világát. A különbség csak annyi, hogy én mint keresztény tudok erről az összefogottságról (természetesen minden érdemem nélkül), az pedig, aki – még – nem ismeri Krisztust, nem tud róla, de öntudatlanul is halad feléje.

Az emberiség az ősbűn óta kereste a végső alapot, amelyre életét, jövőjét építheti. Az Ószövetség kinyilatkoztatása feltárta, hogy ez az alap nem valami, hanem Valaki: az egyetlen, örök, teremtő, személyes Isten. A szent megtestesülés, Isten Fia emberként való születése által pedig megvalósult az, amit a Biblia első könyvében, Isten ígéretéként olvasunk. Kiderült, hogy még mielőtt mi keresni kezdtük volna Istent, ő, a Jó Pásztor már rég keresésünkre indult, és képes ott hagyni a többi kilencvenkilencet is, hogy utánunk, az elveszett századik bárány után jöjjön. Persze nekünk is van tennivalónk: engednünk kell magunkat megtalálni.

Az ideai házasság hetének mottója – „Aki keres, azt megtalálják” – ebben a tágabb értelemben is érvényes. Aki saját bűnei, kudarcai, környezete ellenkező irányú vonzása ellenére sem adja fel az igazság keresését, az bizonyosan megtaláltatik a végső Igazság által.

Szívből kívánom, hogy amikor hazánk és nemzetünk jövőjén munkálkodva összefogásra törekszünk, jusson eszünkbe, hogy magyarságunkban, anyanyelvünk által, és még ennél is sokkal mélyebben: létezésünk gyökerénél, személy mivoltunk és az istengyermeki méltóságra való meghívottságunk által már régóta össze vagyunk fogva. Kívánom továbbá, hogy ebből az összefogottságból, összetartozásból sarjadjon ki, a hétköznapiakban pedig ezt hozza felszínre és erősítse minden valódi civil összefogás!

NEMZETPOLITIKA ÉS A CSALÁD

A Nyilatkozat a kívánt gyermekek megszületéséért című dokumentum tartalmával 2013. január 8-án mind az öt parlamenti párt egyetértett. Valamennyi akkori parlamenti erő vállalta tehát, hogy nem támogat gyermekvállalás- és családdellenes intézkedést.

A nyilatkozat ennél fogva – az adott témában – „nemzeti minimumnak” is tekinthető.

Együttélésünk legfontosabb kerete a család és a nemzet, összetartozásunk alapvető értéke a hűség, a hit és a szeretet. A család a társadalom alapegysége, a nemzet fennmaradásának alapja. Magyarország legfontosabb nemzeti erőforrása a család. Az ország népesedési folyamatait alapvetően a családok határozzák meg. A humán erőforrás utánpótlása és a családok gyarapodása nélkül nincs fenntartható fejlődés és gazdasági növekedés. Harmonikusan családok nélkül nincs jól működő társadalom. A társas együttélési formák közül a családi élet és családi nevelés előnyt élvez minden más lehetőséggel szemben.

A család létrejöttének alapja a házasság, amely mindenkor megkülönböztetett figyelmet érdemel. A házasság egy nő és egy férfi legszilárdabb, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközössége. A családok védelme és a családok jólétének erősítése az állam, az önkormányzatok, a civilszervezetek, az egyházak és a gazdasági élet szereplőinek közös feladata.

A családok egyéni döntések alapján működnek, az államnak ezeket tiszteletben kell tartania. A család autonóm közösség, amelyben a nő és a férfi egyenjogú. Szülői szerepben az anyák és az apák hasonló jogokkal és kötelezettségekkel bírnak. Az állam támogatja a gyermekvállalást, és segítséget nyújt ahhoz, hogy minden családban annyi gyermek születhessen, amennyit a szülők szeretnének.

Magyarország Alaptörvényében is védi a család és a házasság intézményét. Ezek fontos testi és lelki egészségvédő tényezőként is felfoghatók. A magzati életet is tisztelet, támogatás és védelem illeti meg.

Gazdasági szempontból a gyermekvállalás nem azonos a szegénység kockázatával. A gazdaságilag aktív családok esetében minden lehetséges eszközzel elő kell segíteni a munkavállalás és a családi élet összeegyeztetését. Magyarország külön intézkedésekkel biztosítja a fiatalok és a szülők munkahelyi védelmét. A fiatalok családalapítását az állam külön intézkedésekkel ösztönzi. A család támogatása – nagyon helyesen – elkülönül a rászorultság alapján működő szociális ellátástól és segélyezéstől.

A generációk közötti együttműködés fokozása érdekében erősíteni kell a családtagok egymás iránti felelősségvállalását. Miként az írás elején említett ötpárti nyilatkozat is leszögezi, az állam külön intézkedésekkel kell, hogy támogassa Magyarországon a családbarát szemlélet kialakítását és fenntartását a társadalom és a gazdaság valamennyi területén. Nemzetközi tapasztalatok alapján a fejlett társadalom termékenysége szorosan összefügg a családtámogatási rendszer hosszú távú biztonságosságával és kiszámíthatóságával. Emiatt is fontos, hogy a családokat érintő iránymutatások jelentős része belekerült a kétharmados törvények körébe.

A nemzeti identitás a családban dől el

Alapelveink közé tartozik tehát a család, az anyaság és a házasság tisztelete. Alaptételünk a magyarság identitásának megőrzése, de természetesen ezt más nemzetek iránt tanúsított tisztelettel kell megvalósítanunk.

Alapelveink benne foglaltatnak Magyarország Alaptörvényében is, amelyek családügyi vonatkozásai a felmérések szerint társadalmi konszenzust tükröznek. Határoktól függetlenül igaz, hogy a magyarok túlnyomó többsége családban kíván élni, a gyermekvállalást és az anyaságot értéknek tekinti, és azt gondolja boldog embernek, akinek házastársa és gyermekei vannak.

Nemzeti szempontból fontos, hogy ahol magyar család-szervezetek dolgoznak, ott magyarul beszélnek és gondolkodnak gyermekeink is. Ott a magyarságnak lesz jövőképe, mert lesz, aki megtöltse a templomokat és az iskolákat. Ezeken a területeken lesz utánpótlása a magyar közéletnek is. Ezt kívánja előmozdítani közösség-szervező munkájával és programjaival a Családlánc Mozgalom, amely megalakulása óta több száz rendezvényt bonyolított le.

El kell ismerni, hogy család- és nemzetpolitika terén az utóbbi években nagyfokú előrelépés történt. Egy példát kiragadva: az újonnan megalakult Országgyűlés lényegében csaknem teljes konszenzussal szavazta meg 2010-ben a szomszédos országok többsége által is elismert, sőt alkalmazott „kettős állampolgárságot”. Példának okáért a szomszédos országok magyarul lakta területeinek többségén nagy visszhangra talált az intézkedés, mára túl vagyunk a félmilliomodik külhoni állampolgári eskűn is.

Családjaiban él a nemzet

A következőkben néhány javaslatot ismertetek rövid kiegészítések kíséretében. A javaslatok elemzése és a részletek kidolgozása értelemszerűen olyan apparátust igényel, amelyre civilszervezeteknek nemigen van lehetőségük. Ezért a részletekben nem merülök el. Szükség esetén azok tisztázására a családszervezetek szívesen állnak bárki rendelkezésére.

Az utóbbi években jelentősen javultak az otthonteremtés feltételei. Ugyanakkor egy széles, gyermeket nevelő réteg számára továbbra is problémát jelent a megfelelő lakáshoz jutás. Ezért szükség lenne a szociálisbérletrendszer létrehozására.

Miután a rezsicsökkentés várhatóan folytatódik, mérlegelni lehetne, hogy ennek mértékében miként lehetne figyelembe venni az azonos háztartásban élő gyermekek számát.

Csökkenteni lehetne az egy gyermek után járó adókedvezményt, és jelentősen meg lehetne emelni a második gyermek utáni kedvezményt. Mindezt azért, hogy a súlyos demográfiai adatok nagymértékben változzanak. Szülessenek meg a második gyermekek is! Ugyanakkor nem lehet megelégedezni arról, hogy minden gyermek egyenlő, függetlenül attól, hogy milyen szociális helyzetű családban él.

Ismert, hogy a második gyermek vállalása után megugranak az igényes gyermekneveléssel járó költségek. Ezért – a SZÉP kártyához hasonlóan – be lehetne vezetni egy olyan családi kártyát, amely a kiadásokat a két- és több gyermekesek esetében támogatná. Stratégiai megállapodást lehetne kötni annak érdekében, hogy a kártyákkal rendelkező családok magyar üzletekben vásároljanak, magyar bankban tartsák a pénzüket, és magyar termelőktől vegyenek élelmiszert.

Történelmi okok következtében a magyar nemzet egyharmada mai határainkon kívül él. Nyilvánvalóan a családtámogatási rendszer elemeit elsősorban csak az anyaországban lehet érvényesíteni. Amit mégis exportálni tudnánk a magyar közösségeknek, az a család- és gyermekbarát szemlélet.

Az emigrációban élő közösségek megerősítését célzó Kőrösi Csoma Sándor-ösztöndíjhoz hasonlóan programot indíthatnánk a Kárpát-medencén belüli, ám egyre gyengülő magyar közösségeknek. Elsőbbséget élvezhetnének a szórványvidékek.

A nemzeti identitásnak nagyon fontos része a népi kultúra megismerése és művelése. Pályázati rendszereket lehetne kidolgozni a határon túli táncházak, hagyományörző közösségek számára. Támogatni kellene a határon túli hangszeres népzeneoktatást. Szakember lenne bőven, a szakmai felügyeletet elláthatná az Óbudai Népzene Iskola.

Fontos lenne továbbá egy oktatási szórványkollégiumrendszer kialakítása a szórványban levő magyar iskolarendszer megerősítése céljából. A külföldi magyar oktatási intézményekbe végzős anyaországi pedagógusokat lehetne gyakorlatra kiküldeni.

Családügyi lobbizás az EU-ban

A család és a házasság intézményét erős nemzetközi támogatások érik. Sajnos a zsidó-keresztény hagyományt elvetni készülő szemlélet terjesztői éppen az Európai Unió szervezetei, valamint a nyugat-európai országok vezetői. Ennek oka sokrétű, talán leginkább a politikai életben és a médiában tapasztalható szélsőséges liberális álláspont túlsúlya a fő ok. A közép-európai társadalmak joggal várják el, hogy

a tolerancia és a sokszínűség jegyében a keresztény értékrenden nyugvó erkölcsi elveiket tartsák tiszteletben az Európai Unió döntéshozói.

Javaslat

Szerencsére a „vasfüggönytől” keletre élő népek családszemlélete hasonló. Ez megteremtheti a politika és a civil világ e területen történő nemzetközi összefogását. A cél egy olyan családpárti civil erő felépítése és felmutatása, amely hatékonyan képes megvédeni a családi értékeket a támadásokkal szemben. Ez a feladat a leendő magyar európai uniós parlamenti képviselőkre vár.

TÖRVÉNYKEZÉS, JOGOK ÉS A CIVIL SZAKTUDÁS SZEREPE

Hatékony nyomozóhatósági tevékenység

A törvénykezés egyszerűsítéséről szóló 1930. évi XXXIV. törvénycikk indoklása az alábbiakat rögzíti: „A legmagasabb rendű közérdek követelménye tehát, hogy a büntetőeljárás ne csak alapos legyen, ne csupán az igazságos ítékezés biztosítékait nyújtsa, hanem egyúttal gyors is legyen.”

A hatékony ítékezés alapfeltétele az eredményes és agilis nyomozóhatósági tevékenység. Mint ismeretes, az állami vagyonnal való gazdálkodást és az érintett intézményrendszert 2007-ben az állami vagyonról szóló törvénnyel az Országgyűlés megszüntette. Helyébe a Nemzeti Vagyongazdálkodási Tanács lépett, amelynek munkaszervezete a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. és az Ellenőrző Bizottság. A strukturális átalakítás vizsgálatára számos eljárás és nyomozás indult az ügyészi szervek irányításával. Az egyik nyomozás a Civil Összefogás Közhasznú Alapítvány (CÖKA) kezdeményezése. A CÖKA, támaszkodva az Állami Számvevőszék megállapításaira, milliárdos vagyonvesztés alapos gyanúja miatt 2010-ben feljelentést tett a számvitel rendjének megsértése és az állami vagyon hanyag kezelése miatt az ÁPV Zrt. (Állami Privatizációs és Vagyonkezelő), a KVI és az NFA (Nemzeti Földalapkezelő Szervezet), vala-

mint ismeretlen tettesek ellen. A feljelentést a későbbiekben kiterjesztette az MNV Zrt.-re és a Nemzeti Vagyongazdálkodási Tanácsra is.

A feljelentést – az állami vagyon hanyag kezelését érintő részében – a Fővárosi Főügyészség elutasította. Az elutasítással szemben a CÖKA panasszal élt, amelynek nyomán a Fővárosi Főügyészség az állami vagyon hanyag kezelése tárgyában is elrendelte a nyomozást. A vonatkozó büntetőeljárás az ügyészség tájékoztatása alapján jelenleg is folyamatban van, kiemelt ügyészi felügyelet mellett.

Az ilyen horderejű, adóforintok milliárdjait érintő ügyben – figyelembe véve a más hasonló ügyekben tapasztalt gyors és hatékony ügyészi fellépést – a magyar polgároknak joguk van az igazság megismeréséhez. Fejlett, nyugati jogállamokban, Franciaországtól az Egyesült Államokig, azt tapasztalhattuk, hogy súlyos visszaélések esetén a nyomozóhatóság korábbi elnökökkel, állami vezetőkkel szemben sem volt akadályozva abban, hogy vádemeléssel segítse a társadalom tisztánlátását.

Úgy tűnik, hazánkban erre a civileknek még várniuk kell.

A bírói függetlenség helyes értelmezése

Az Alaptörvény 26. cikk (1) szerint „a bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak”, továbbá (28. cikk) „a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.” Az igazság-

szolgáltatást a bíróságok gyakorolják, azonban a „res judicata pro veritate accipitur” elve nem honi sajátosság. Eszerint pedig a jogerős ítéletet igazságnak kell elfogadni, tehát a vonatkozó kifogásokat önmagában ezért kell elutasítani.

A 16. században keletkezett Tripartitum megfogalmazása szerint „holott is tudnunk kell, hogy a bírót »judex«-nek, mintegy »jus dicens«-nek, azaz a jog kimondójának nevezük, mivel a jog szerint bíráskodik, azaz igazságot szolgáltat a népnek”. Ahhoz, hogy az ítélezés az igazság cselekvése legyen, Werböczy István megállapításai alapján háromféle dolog szükséges. „Először, hogy az igazságra való hajlandóságból; másodsor a bíró hatalmából és joghatóságából származzék; harmadszor, hogy az ész józan megfontolásának kifolyása legyen. A bíró az ítélethozásban ne legyen sem túlságosan kegyetlen, se szerfölött kegyelmes: hanem csak igazságos.”

A rendszerváltoztatás óta – következményeit tekintve – a legembertelenebb és legigazságtalanabb a Kúriának az a 2013. december 16-i döntése, amelyben a devizahitelesek ügyében jogegységi határozattal a bankok mellé állt. A környező országokban, ahol tudtak és mertek a bírói fórumok másként dönteni, mára már világossá vált: a pénzügyi intézményrendszert még a legadósbarátabb verdiktek sem tudták megrengetni. Ezzel szemben hazánkban a bankok – most már a legfőbb bírói fórum segítségével – mindent megtesznek, hogy társadalmi békétlenséget gerjesszenek, szembeállítsák a hiteleseket egymással, a társadalommal, a magyarokat a magyarokkal. Mindeközben megtarthatják az extraprofitot, és kárörvendő szemlélőivé és haszonélvezőivé válnak az adósok végleges ellehetetlenülését eredményező folyamatnak.

A Kúria döntése még arra is ügyelt, hogy kimondja: az érvénytelen szerződéseket lehetőleg tegye a bíróság érvé-

nyessé, mert ez mindkét fél számára a legkedvezőbb. A „bátor verdikt” megállapította, hogy a kölcsönfelvevők devizában adósodtak el, az árfolyamkockázatot minden körülmények között ők viselik, és persze, hogy mindez „erkölcsös”. Természetesen a magyarázattal sem maradt adós a legfőbb bírói testület, amely gyakorlatilag így hangzott: nem tehetett mást. Minden ellenkező híresztelés ellenére azonban a Kúriának igenis volt választása.

A Pécsi, a Szegedi, de még a Fővárosi Ítéltábla is tudott ugyanezen jogszabályi környezetben arra a következtetésre jutni, hogy az ún. devizahiteles szerződések érvénytelenek. Fontos értéknek tartjuk, hogy a harmadik hatalmi ág, az igazságszolgáltatás független, de a bíróságnak nem szabad teljesen függetlennek maradnia a társadalomtól, annak alapvető érdekeit és értékeit mindig is szem előtt kell tartania.

A döntés kísértetiesen emlékeztet a személyi számokról szóló alkotmánybírói határozatra, amelyben a testület kimondta, hogy a gazdasági körülményekre nem lehet tekintettel.

Az erős Alaptörvény és a tevékeny kormányzás kiküszöbölheti az igazságszolgáltatás működési zavarait

A magyar jogfejlődés sajátos vonása volt, hogy 1949-ben éppen akkor lett írott, több évtizedes hatást kifejtő alkotmánya az országnak, amikor az elvesztette szuverenitását, így hazánkban megszűnt az alkotmányos elvek tisztelete. Magyarország ezt követően nem volt független állam, így nem meglepő, hogy az alkotmánytervezet tartalmáról Nyikolaj Ivanovics Buharin mondta ki a végső szót.

Azóta eltelt több mint 60 év, Magyarország demokratikus, független állammá vált, és 2011. április 18-án az Országgyűlés – leváltva az 1949-es, többször módosított, kommunista Alkotmányt – elfogadta Alaptörvényünket, megteremtve ezzel az új alkotmányos berendezkedés alapjait. Az új Alkotmányt az Országgyűlés fogadta el, az Alaptörvény címzettjei pedig a külhoni és az anyaországi magyarok.

Sajnálatos módon az elmúlt években nemcsak tagállami, hanem uniós szinten is számos igaztalan bírálat érte hazánk új Alkotmányát. Mindenekelőtt Magyarország mint az Európai Unió teljes jogú tagja joggal várhatja el azt, hogy az EU és annak összes tagállama is elfogadja a liszaboni szerződés azon passzusát, amely kimondja, hogy az Unió tiszteletben tartja a tagállamoknak a szerződések előtti egyenlőségét, valamint nemzeti identitását, amely elválaszthatatlan része azok alapvető politikai és alkotmányos berendezkedésének. Mivel a fent említett támadások sok magyar állampolgárban zavart kelthetnek azáltal, hogy felidéznek az 1989 előtti diktatúra időszakát, mindezek fényében le kell szögeznünk, hogy az Európai Parlament nem a Szovjetunió legfelsőbb Szovjetje, az Európai Bizottság pedig nem azonos a szovjet Miniszterek Tanácsával.

Természetesen csupán remélni tudjuk, hogy politikai és alkotmányos berendezkedésünk kapcsán – a liszaboni szerződés említett cikkelyét és egyben szellemiségét követve és figyelembe véve – mind az EU, mind a tagállamok vezetői a jövőben nagyobb önmérsékletet tanúsítanak, ezáltal is erősítve a hitet a magyar polgárokban, hogy valóban demokratikus, a jogállamiság játékszabályait betartó és betartató közösséghez csatlakoztunk 2004-ben.

Rendkívüli óvatossággal kell eljárniuk a jelenlegi és egykori közjogi méltóságoknak, hiszen ők képesek befolyásolni

a nemzetközi közvéleményt. Utalhatunk arra, hogy Sólyom László volt köztársasági elnök közelmúltbéli sajtónyilatkozatai élénk polémiát indukáltak azok egyértelmű politikai tartalma miatt. Az államfőnek hivatala megszűnése után is a nemzet egységét kell szolgálnia, ezért Sólyom László legutóbbi megnyilvánulásai elfogadhatatlanok, hiszen sértik azoknak a millióknak az érzéseit, akik az Alaptörvényt nemzetünk szimbólumának tekintik, továbbá azoknak a határon túli magyaroknak a nemzeti érzületét is, akiknek az új Alaptörvény teremtette meg a nemzethez tartozásuk jogi lehetőségét.

Soha a demokratikus Magyarország történetében alkotmány ekkora legitimitást nem tudott kiharcolni magának, holott a rendszerváltást követően szinte valamennyi kormányzat kísérletet tett az alkotmányozásra. Az Alaptörvény legnagyobb vívmánya mégsem ez, hanem az, hogy lefektette a gazdasági felemelkedés, a nemzeti újraegyesítés és a múlttal, különösen a kommunista örökséggel való szakítás alapjait.

Az új magyar Alaptörvény vallja, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság. Elítél minden, a rend, az igazság és a személyes szabadság elleni szélsőséget, és tagadja a nemzeti szocialista és államszocialista diktatúrák uralma alatt elkövetett embertelen bűnök elévülését.

Európában jelen van a gyűlölet, a kirekesztés és a kettős mérce. Sajnálatos módon a gazdasági recesszió, mint a történelem során sokszor, most is kiváló táptalajt nyújt az idegengyűlölet, az antiszemitizmus, a rasszizmus terjedésének, a keresztényellenes és kisebbségellenes megnyilvánulásoknak. Az e jelenségekkel szembeni fellépés demokratikus eszköztára elsősorban a jogalkotó és a nyilvánosság kezében van. A közös fellépés a béke és a társadalmi nyugalom érdekében mind Európának, mind Magyarországnak

alapvető érdeke. Az elmúlt évszázadok bebizonyították, hogy a szélsőségek hatalomra jutását mindig vér, fájdalom és szenvedés követte.

Kiszelly Zoltán

MAGYARORSZÁG A VILÁGBAN

Az alábbiakban azt gyűjtöttük össze, hogy milyen kiinduló helyzettel szembesült Magyarország 2010-ben, milyen lehetőségek közül választhatott, illetve hová jutott az elmúlt négy évben.

A komország nem sodródik tovább!

Ady Endre *Ismeretlen Korvin-kódex margójára* című művében találóan a „komország” metaforájával írta le a múlt század elején Magyarországot. A hajó – esetünkben egy komp – csak biztos kezű kormányossal érhet révbe. Bizonytalan kapitánnyal a hajó csak sodródik. A mai Magyarország is ilyen, a két part között hanyódó komphajó volt sokáig. Az egymást követő balliberális miniszterelnökök ugyanis ide-oda rángatták az ország kormánykerekeit.

A változást 2010 hozta meg. A magyar választópolgárok a 2008-as szociális népszavazáson, aztán a 2009-es európai parlamenti választáson, majd pedig a 2010-es országgyűlési voksoláskor egyértelművé tették, hogy elegendő van a megszorításokat hozó neoliberais gazdaságpolitikából, a társadalmi igazságosság elveinek felrúgásából. Nem egy gyengülő, töpörődő országban szeretnének élni.

Magyarország a rendszerváltozás éllovasából 2010-re a térség sereghajtója lett. 1998 körül még arról beszéltek Brüsszelben, hogy a lengyelek, csehek, észtek, szlovének és magyarok lesznek az elsők Kelet-Közép-Európából, akiket biztosan felvesznek majd az EU-ba. Nem így történt. A térségbeli országok jobban sáfárkodtak a történelem által kínált eséllyel, megelőzve bennünket a főbb gazdasági mutatók terén is.

Az MSZP–SZDSZ-kormányok alatt az ország csak sodródott. Gyurcsány Ferenc erős volt az üres propagandapatronok pufogatásában, ám látványkormányzásának teljesítménye lehangoló volt. Erről később, az „öszödi beszéd” révén a volt szocialista pártelnök-miniszterelnök saját hangján „tájékoztatót” bennünket.

Az Amerikából kiinduló, 2008-as pénzügyi-gazdasági válság felkészületlenül érte a minden szempontból gyenge Magyarországot. Itthon addigra családok százazrei kerültek a bankok által korábban könnyedén megítélt devizaalapú hitelek csapdájába. Orvosok, nővérek és mérnökök százai indultak nyugatra a jobb élet reményében. 2009-ben lépte át az ezret az egyetlen évben elvándorolt orvosok, az ötszázat a magyarországi rendelőintézeteket, kórházakat elhagyó egészségügyi szakdolgozók száma.

A Gyurcsány–Bajnai-kormányok nem a magyar nemzeti érdeket képviselték, aminek legszégeylenetesebb példája a 2004. december 5-i, a külhoni magyarok állampolgárságáról szóló népszavazás volt. Gyurcsány Ferenc személyesen agitált az erdélyi, a vajdasági, a kárpátaljai, felvidéki nemzetársaink ellen. A balliberális pártok magyart magyar ellen fordítottak.

*Magyarország a nyugat része,
ám maradjon nyitott kelet felé is*

1956-ban apáink és nagyapáink azért harcoltak, hogy hazánk független és szabad lehessen. Akkor ezt az idegen lánctalpak és a nyugat halogató politikája nem tette lehetővé. Mi, magyarok – lengyel és baltikumi barátainkkal egyetemben – mindig is a keresztény nyugati kultúra részének láttuk magunkat, történelmünk során számtalan áldozatot hoztunk a keresztény Európa védelmére.

A rendszerváltozáskor ezért is volt egyértelmű, hogy hazánk a nyugati világ gazdasági és védelmi rendszereinek a tagja kíván lenni. Akkor még mindannyian azt hittük, hamarabb léphetünk az Európai Unióba, mint a katonai szövetségbe, a NATO-ba.

Ma már tudjuk, másként lett.

A civilek látják a különbséget abban, ahogyan az egyes kormányok a magyar nemzeti érdeket képviselték. A balliberális pártok mindenben meg akartak felelni Brüsszelnek és az IMF (Nemzetközi Valutaalap) kimondott-kimondott elvárásainak. 2010 után a polgári kormány mindig is a párbeszédet kereste.

Orbán Viktor 2010 nyarán kérte, hogy a Bajnai–Gyurcsány-korszak legnagyobb „csontváza”, a GDP-arányosan 7% fölötti éves költségvetési hiány miatt Brüsszel legyen megértő a magyar költségvetéssel szemben. De az Európai Unió nem engedett.

Budapest nyolc másik uniós tagországgal együtt kérte Brüsszelt, hogy a magánnyugdíj-pénztári befizetések elszámolását vegye jobban figyelembe, amikor a költségvetés hiányáról van szó. Az európai bürokraták nem engedtek ebben a kérdésben sem. Azóta Lengyelország – követve a magyar példát – visszatereli a magánnyugdíj-pénztári ta-

gokat az állami nyugdíj biztonságot nyújtó kockázatközösségébe.

Mint azt fentebb láthattuk, Orbán Viktor kormánya első körben a párbeszédet és a megállapodást kereste az uniós bürokratákkal. Miután a jogos kérések süket fülekre találtak, más megoldásokat kellett találniuk.

A civilek látják és értik, hogy Magyarország kormánya nem az Unióból való kilépés szándékát, hanem a jól felfogott magyar nemzeti érdek következetes képviselését tűzte zászlajára.

Magyarország sem tesz mást, mint Charles de Gaulle volt francia elnök, aki országa mezőgazdasági támogatásáért küzdött az 1960-as években.

Margaret Thatcher volt brit miniszterelnök is oroszlan-ként harcolt hazája érdekeiért, amikor a szigetország befizetései és kifizetései közötti különbséget visszakövetelte.

Brüsszelben nem szoktak hozzá, hogy egy tízmilliós ország is úgy viselkedjen, mint a legnagyobb tagországok.

Ehhez a következetes politikához a kormány elszántsága mellett szükség volt a civilek bátor kiállására is, ami a Magyarországot ért spekulációs támadások csúcspontján, 2012. január 21-én, az első Békemenetben testesült meg ország és világ előtt. Civil kiállításunkról Orbán Viktor miniszterelnök Bayer Zsolt *Egy a hazá* című könyvében így fogalmaz: „...ha nem állt volna sorompóba néhány százezer magyar [...], akkor lehet, hogy valóban nem éltük volna túl ezt az időszakot.”

Európa és a nyugati világ maga is átalakul. A magyar nemzetgazdaság ezer szállal kötődik az EU-hoz és a többi, vezető nyugati ipari országhoz. Ezen egyetlen józan ember sem akar változtatni. Azért biztatjuk a magyar kormányt, hogy folytassa a keleti nyitás politikáját, mert látjuk, hogy a meglévő felvevőpiacok mellett (és nem azok helyett) keres új, fizetőképes vásárlókat a magyar vállalatok és gazdák ter-

mékeire. Ha egy globalizálódó világban minden nyugati ország keresi a brazil, valamint kínai, indiai, japán és más távol-keleti országokban nyíló gazdasági lehetőségeket, mi, magyarok sem maradhatunk tétlenek.

Nem leszünk gyarmat!

A Kádár-rendszer 20 milliárd dolláros államadósságot és üres államkasszát hagyott maga után. Ezek az adatok 1989–1990 fordulóján még nem voltak teljesen ismertek. A többpártrendszerre és a versenygazdaságra áttérő ország tekintetét azonban akkor sem vissza, hanem előre fordította.

A rendszerváltás idején még sok vágykép és illúzió élt bennünk, amelyek hazánk nyugati integrációját összekötötték az általános életszínvonal érzékelhetően gyors javulásával. E reményünkben mi, magyarok eddig legalább háromszor csalódtunk: 1990-ben a rendszerváltás eredményeként sokan azt várták, hogy az új társadalmi rendszerrel eljön a várva várt jólét is.

Nem jött el.

Sokan a kommunista utódpart 1994-es hatalomba való visszatérésétől várták azt, hogy a Kádár-rendszer kiszámítható, szerény jóléte visszatér. A szocialisták az általános jólét helyett a Bokros-csomag megszorításait, illetve a privatizáció eredményeként bezárt gyárak és üzemek sorát hozták magukkal.

Többen hazánk uniós csatlakozásától várták a jólét beteljesülését, és ezért tekintettek nagy reményekkel a 2004-es EU-s tagságra. Az akkori balliberális kormány nem tudta az uniós tagság által kínált lehetőségeket kihasználni, így a magyaroknak újból csalódníuk kellett.

Magyarország azért sem tudott gyarapodó, erősödő országgá válni, mert az elmúlt 25 évben nem olyan struktúrákat épített, mint amilyenek a nyugati országokban működnek. Az erős Magyarország nemcsak nekünk, anyaországi magyaroknak, hanem a külföldi magyaroknak is reményt ad. Bízunk abban, hogy a trianoni békediktátummal szétaszabdalt nemzetünk részei az elválasztó határok jelentőségének gyengülésével és az EU által kínált lehetőségek kihasználásával közelebb kerülhetnek egymáshoz.

Az 1998–2002 közötti polgári kormány első biztató erőfeszítéseinek eredményeit a balliberális kormányok megsemmisítették. A nagy társadalmi áldozattal megmentett Postabankot és a támogatott otthonteremtési hitelekkel foglalkozó, akkor többségi állami tulajdonú FHB-t (Földhitel- és Jelzálogbank) privatizálták.

A hazai kis- és közepes vállalkozásokat támogató Széchenyi Tervet ellehetetlenítették.

2010-ben Magyarország – a balliberális pártok nyolcéves rossz kormányzásának eredményeként – a szakadék szélén egyensúlyozott.

Két út állt a hivatalba lépő polgári kormány előtt.

A hazai és nemzetközi balliberális „szakértők” elvárták volna a megszorítások Gyurcsány Ferenc és Bajnai Gordon kormányai által megkezdett folytatását, ezzel tovább sanyargatva a kisemmitett és reményét veszített magyarokat. Ez az út az IMF és a neoliberalis gazdaságpolitika útja, amely elszívja a gyenge országok életerejét és pénzét. Görögország és az eurózóna más, bajba jutott országai ezt az utat választották. Láttuk, ez az út hova vezet, és mi nem kértünk belőle.

A másik út veszélyesebbnek bizonyult, ám a Fidesz-KDNP-kormány mögött álló parlamenti kétharmad, illetve a civil társadalom támogatása kellő erőt és biztatást adott a szokatlan gazdaságstabilizáló lépésekhez. Orbán Viktor

kormánya az igazságos tehermegosztás keretében az erősebb vállakra nagyobb terhet rakott, így a gyengébbekre kisebb teher jutott.

Azóta a rezsicsökkentés is mérsékli a magyar családok megélhetési költségeit. Hasonló megoldásokon gondolkodnak az Egyesült Királyságban és Bulgáriában is.

A bankadó és a válságadó bevételeinek köszönhetően a 2002–2010 közötti nyolc év rossz kormányzása alatt kiszipolyozott emberek fellélegezhetnek. A tehermegosztásba bevont cégek viszont attól tartottak, hogy más országok is követik a magyar példát, és a gyenge országokban elért luxusprofitjuk elolvad.

Ezért is támadták az adózásba érdemben bevont cégek minden fronton a polgári magyar kormányt. Brüsszelben kötelezettségzegési eljárásokat szorgalmaztak Magyarországgal szemben, a nemzetközi sajtót telekürtölték vélt sérelmeikkel és a budapesti kormányra szórt vádjaikkal.

Sajnos ehhez hazai támogatókra is találtak, akik tudva vagy tudatlanul beálltak a hazánkat lejárató nemzetközi kórusba.

A civilek úgy látják, hogy a 2010-ben hivatalba lépett polgári kormány tanult a rendszerváltozás óta eltelt idő hibáiból. Végre olyan struktúrákat épít, amelyekkel nem másokat, hanem bennünket, magyarokat gyarapít.

Ennek legjobb példája az Erzsébet-utalvány rendszere. Ezt a piacot eddig külföldi cégek határozták meg, amelyek a hasznot kivitték az országból.

A polgári kormány olyan nonprofit rendszert hozott létre, amelynek a haszna itthon marad, és abból évente 250 000 rászoruló nagycsaládos, nyugdíjas és gyermek nyaralhat.

Nicolas Sarkozy akkori francia elnök még levelet is írt a piacvesztéstől rettegő francia cégek érdekében. Képzeljük

el, ha a magyar államfő írt volna hasonló levelet Párizsba hazai cégek érdekében...

Magyarország kormánya 2010 után bátor lépéseket tett a sodródás megszüntetése, a 2004 óta rétestésztaként húzódó túlzottdeficit-eljárás megszüntetése és a magyar családok megszorításoktól mentes életének biztosítása érdekében. Az első, biztató eredményeket látva mi, civilek a megkezdett munka folytatásához ajánlásokat fogalmaztunk meg, amelyek meglátásunk szerint biztosítják azt, hogy a következő kormányzati ciklusban még többen érezhessék a közösen hozott áldozatok és erőfeszítések eredményeit.

Hogy végre ismét jó legyen magyarnak lenni. Magyarországon, a Kárpát-medencében és bárhol a világon.

AZ ÁLLAM ÉS A CIVILEK KÖZÖS FELLÉPÉSI LEHETŐSÉGEI AZ EURÓPAI UNIÓBAN

A fejezet címe azt kívánja, mutassuk be azt a jogi és társadalmi, valamint morális környezetet, amelyben az Európai Unió működési mechanizmusában szerepet találhat a civil társadalom, és amely szereppel nemcsak az európai döntéshozók, hanem az adott állam parlamentje, kormánya is élhet annak érdekében, hogy az adott állam ne másodrangú tagja legyen az európai integrációnak, ki tudja használni az integráció nyújtotta előnyöket.

A képviseleti demokrácia rendszerében a 20. század második felében, miután a polgárok nem minden esetben voltak képesek érdekeiket – különösen helyi érdekeiket – érvényesíteni, megjelent az igény, hogy ők is beleszólhassanak saját környezetük fejlődésébe. Ne csak az országos és helyi választások, valamint népszavazások alkalmával, hanem a köztes időszakokban is.

Kétszereplős döntéshozatal

A társadalmi szereplők részvétele a döntésekben csak akkor lehet sikeres, ha kétoldalú az akarat. Vagyis fentről (a döntéshozóktól) és lentől (a civilszervezetektől) egyszerre

indul a kezdeményezés. Ez azt jelenti, hogy a központi állami szereplők felismerik: fejleszteni az érintett szereplők bevonása nélkül nem lehet. Másrészt az állampolgárok és a civilszervezetek bevonása nem arról szól, hogy kész koncepcióval álljanak a döntéshozók az érintettek elé, hanem arról, hogy a közügyekben és a fejlesztésben már az elképzelések kidolgozása előtt számolnak a helyi szereplők jelenlétével. Emellett az állampolgároknak is fel kell ismeriük, hogy életük és környezetük hatékonyabb alakulásáról nemcsak egyénileg kell gondolkodniuk, hanem közösségben is. Ki kell használniuk minden lehetőséget, hogy véleménynyilvánítóként és megvalósítóként is részt vegyenek az őket érintő közügyekben, fejlesztési feladatokban

Alapvetően az államnak, a mindenkori kormánynak nagy szerepe van abban, hogy ezek a folyamatok elinduljanak, hiszen a hatékony megvalósuláshoz szükség van a részvétel jogi kereteinek megalkotására és azok betartatására is. Az állampolgárok és civilszervezetek véleményének összegyűjtése megfelelő intézményi háttérrel és megfelelő szaktudással rendelkező szakembereket kíván meg az állami rendszerben.

Azokban az országokban alakulhat ki erős civil szektor, ahol az állampolgárok képesek voltak létrehozni az államtól független szervezeteiket és tagként vagy egyéb formában tevékenykednek azokban. Ahol az állampolgárok életére alapvetően a privát szférába való visszavonulás a jellemző, ott kevésbé lehet hatékony a civil szektor működése. Ez jellemző sajnos a volt szocialista országokra, így hazánkra is. Az aktív demokrácia működésének alapját képezi az állami, piaci és társadalmi szereplők bizalma egymás és az országban zajló folyamatok iránt. Nálunk az tapasztalható, hogy az egész társadalmi és gazdasági életben a bizalmatlanság, elidegenedettség, egyéni érdekek érvényesítése a legfőbb szempont a mindennapi érdekérvényesítés során.

Az egymás iránti felelősségérzet és a kisközösségek adhatnának lendületet ahhoz, hogy ne csak határainkon belül, hanem akár az Európai Unió intézményrendszerében is megtaláljuk érdekeink érvényesítésének lehetőségét.

Alapelvek és szerződések

Az Unió eredeti céljainak említése nélkül nem érthető igazán ma sem az Európai Unió, mert nem lehet elszakadni azoktól a gyökerektől, amelyek egy folyamatosan fejlődő szervezetet alapvetően jellemeztek. Még ma is nagyon sokszor elhangzik, hogy valójában az Európai Unió nem szakadt el az eredeti, kölcsönös gazdasági előnyöket nyújtó jellegétől. A később deklarált jogi, gazdasági, politikai szabályrendszer csak egy, az európai demokráciát féltő mázként jelenik meg, de valójában az eredeti cél mint elsődlegesen az erős európai gazdasági hatalmak befolyásának kiterjesztése, mára sem szűnt meg.

Tény viszont, hogy 1993-tól, a maastrichti szerződéssel olyan részletes és nemcsak kötelezettségeket és jogokat tartalmazó, hanem az alapelvek érvényesülését garantáló szabályrendszer jött létre, amellyel mind a tagállamok részére alapított, mind a tagállamokban működő civilszervezeteknek élniük lehet, és kell is élniük. Ebben a szerződésben a gazdasági érdekek harmonizálása mellett nagy hangsúlyt kapott a közös európai politika.

Komoly egyenlőtlenségeket jelentő adottságuk e demokratikusan működő szervezetnek az, hogy a tagállamok gazdasági és társadalmi helyzete a belépésükkor jelentős lemaradást mutatott az alapító és azt alapvetően működtető országokhoz képest. Ugyan a felzárkóztatásra alapvetően elkötelezettek voltak a szerződések aláírásakor, de tény-

leges módszertan, komplex, rendszerszintű megoldások soha nem jöttek létre, és úgy tűnik, ma sem látható az erre való törekvés. A civilszervezeteknek e feltételrendszer és módszertan kidolgozásában, kikövetelésében lehet a legnagyobb szerepük.

Az Európai Unió működésének alapszerződése az 1957-ben aláírt római szerződés, amelyet két jelentős módosítás formált: az 1993-ban hatályba lépett maastrichti szerződés, és az aláírástól számított több mint 5 év múlva, 2009. december 1-jétől hatályos lisszaboni szerződés.

Ha civil szemmel vizsgáljuk az e szerződésekkel létrehozott intézményrendszert, azt láthatjuk, hogy abban garantált minden olyan, demokratikusan működtethető jog-, és eljárásrend, amellyel akár a polgárok, akár a civilszervezetek is élhetnek. Vagyis képesek lehetnek befolyásolni az Európai Unió működését, döntéshozatalát, elveinek maradéktalan érvényesülését.

Érdemes az alapszerződés néhány alapelvét, a törekvéseket, az intézményrendszer működésének civilekre nézve lényeges elemeit idézni.

Az alapítók kimondták, hogy a cél az európai kontinens megosztottságának megszüntetése. Megerősítették elkötelezettségüket a szabadság, a demokrácia, az emberi jogok és az alapvető szabadságjogok tiszteletben tartása és a jogállamiság elve mellett. Azon óhajjal alapították az Európai Uniót, hogy elmélyítsék a népeik közötti szolidaritást, miközben történelmüket, kultúrájukat és hagyományaikat tiszteletben tartják. Kinyilvánították abbéli szándékukat, hogy a gazdasági integráció előrehaladása más területek párhuzamos fejlődésével jár majd együtt.

A megalkotott szabályrendszer célja volt, hogy a döntéseket az állampolgárokhoz a lehető legközelebbi szinten hozzák meg, ám az Európai Unió közös célkitűzéseinek el-

érése érdekében a tagállamok bizonyos hatásköröket átruháznak az Európai Unióra.

Az Unió egy belső határok nélküli, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget kínál polgárai számára. Az Unió küzd a társadalmi kirekesztés és megkülönböztetés ellen. Hozzájárul a békéhez, a biztonsághoz, a Föld fenntartható fejlődéséhez, a népek közötti szolidaritáshoz és kölcsönös tisztelethez, a szabad és tisztességes kereskedelemhez, a szegénység felszámolásához.

Az Unió tiszteletben tartja a tagállamoknak a szerződések előtti egyenlőségét, valamint nemzeti identitását. Az Unió és a tagállamok a lojális együttműködés elvének megfelelően kölcsönösen tiszteletben tartják, és segítik egymást a szerződésekből eredő feladatok végrehajtásában.

Az intézmények a megfelelő eszközökkel biztosítják, hogy a polgárok és az érdek-képviselői szervezetek az Unió bármely tevékenységéről véleményt nyilváníthassanak, és azokat nyilvánosan megvitathassák. Az intézmények az érdek-képviselői szervezetekkel és a civil társadalommal nyílt, átlátható és rendszeres párbeszédet tartanak fenn.

Az Európai Bizottság – annak érdekében, hogy biztosítsa az Unió fellépéseinek koherenciáját és átláthatóságát – az érintett felekkel széles körű előzetes konzultációkat folytat.

A Tanács ülései, amikor azokon jogalkotási tervekről tanácskoznak vagy szavaznak, nyilvánosak. Bármely tagállam kormánya, az Európai Parlament vagy a Bizottság javaslatot nyújthat be a Tanácsnak a szerződések módosítására. A javaslatok egyebek mellett a szerződések által az Unióra ruházott hatáskörök bővítésére és szűkítésére is irányulhatnak.

Bármely tagállam kormánya, az Európai Parlament vagy a Bizottság javaslatot nyújthat be az Európai Tanácsnak az Európai Unió működéséről szóló szerződés harmadik ré-

szének az Unió belső politikájára és tevékenységére vonatkozó rendelkezéseinek teljes vagy részleges felülvizsgálatára.

Civil kurázszi

Ha ezeket a fent idézett rendelkezéseket olvassuk, az juthat eszünkbe, hogy ennél demokratikusabban, a civilszervezeteknek elkötelezettebben nem lehet nemzetközi szervezetet létrehozni és működtetni. Mégis, a mindennapokban azt érzékeljük, hogy az Európai Unió szervezetén belül nem elég erős az érdekérvényesítő képességünk. A hazánkban zajló folyamatokkal szemben más mércét alkalmaznak egyes tagállamok és az EU-s szervezetek tisztviselői, mint más tagállamokkal szemben. Nem érezzük, hogy a fent lefektetett alapelveket, törekvéseket hazánkkal szemben is a szerződés szellemiségének megfelelően alkalmazzák.

Mit tud tenni hazánk kormánya, mit tudnak tenni a civilszervezetek, és mit tudnak tenni a magyar polgárok azért, hogy a tapasztalt folyamatok jobb irányba változzanak?

Először is ismernie kellene minden hazájáért tenni kívánó polgárnak azt a szabályrendszert, amely működteti az Európai Uniót. Évről évre a különböző, Európai Unióval kapcsolatos jelentésekből, a támogatások felhasználásának alakulásáról szóló beszámolókból az derül ki, hogy nem tudunk még azokkal az előnyökkel sem élni, amelyek tagságunk alapján számunkra biztosítottak. Természetesen lehetséges, hogy a támogatások felhasználásának feltételei nehézkesek és bonyolultak, de a kormánzatnak mindenkor lehetősége van arra, hogy ezen a területen a legmagasabbban képzett, kiváló szakembereket alkalmazza, és adjon számukra felhatalmazást érdekeink minél szélesebb körű érvényesítéséhez.

A civilszervezeteknek mindezen törekvésekben komoly szerepük lehet. Egyrészt a figyelem felkeltésében, másrészt pedig a civilszervezetekben tevékenykedő, felkészült szakemberek önkéntes segítségének felajánlásával. Áthidalható lenne a megkülönböztetés, ha a magyarországi civilek – élve felszólalási lehetőségeikkel – az üléseken megjelenve nyilvánítanák ki nem tetszésüket a hivatalos véleményekkel szemben. Sőt, ajánlhatnának új jogalkotási, eljárási rendet is. Egyúttal a civilek természetesen a mindenkori hazai kormányzattól követelhetik az Unióban való minél magasabb szintű politikai és szakmai képviseletet.

Amíg nem hitetjük el magunkkal, hogy mi valóban ennek az integrációnak alkotó, egyenjogú, értékes és nagyszerű tagjai vagyunk, addig a többi tagállam, a döntéshozó szervezetek és azok tagjai sem fogják ezt gondolni rólunk. A kishitőség, az információhiány és (sajnos) a kényelem hozott bennünket abba a helyzetbe, hogy nem elsősorban az előnyeit van módunkban kihasználni e szervezetnek, hanem legtöbbször magyarázkodásra kényszerítve jelenünk meg az európai közvélemény előtt.

„Közép- és Kelet-Európa országai azért féltek, mert nem voltak kész, érett demokráciák, s minthogy féltek, nem is tudtak azokká válni” – írta Bibó István 1946-ban.

Nekünk ma semmitől sem kell félnünk! Éretten kell gondolkodnunk, és a demokrácia eszközeivel kell megkövetelnünk mindazon jogokat és lehetőségeket, amelyeket az európai integrációban kaptunk. A mindenkori kormányzat számíthat a civil szféra ebbéli támogatására, és közben a civil társadalom is elvárja a mindenkori kormánytól, hogy egyenrangú és segítőkész félként, partnerként tekintsen a civilekre. Vonja be őket mindazon döntéshozatalokba, európai uniós döntési és érdekérvényesítő rendszerekbe, amelyekkel hazánk gazdasági, társadalmi fejlődése felgyorsítható.

Bayer Zsolt

AUTONÓMIA, ÖNRENDELKEZÉS, NEMZET

Szecesszió

Mondják, átmeneti korban élünk.

Mondják, de semmi értelme. Az „átmeneti kor” fogalom csak arra jó, hogy ne kelljen semmit mondani. Ne kelljen semmit mondani a 20. század végének és a 21. század elejének kétségbeejtő ürességétől.

Ha a 21. századi nemzeti liberalizmusok idején valaki a jövőbe látott volna, s látta volna mindazt, ami elkövetkezett, talán megúsztuk volna a jelent.

De nem úsztuk meg.

S így két lehetőségünk maradt.

Az egyik a menekülés. Menekülés a semmibe, drogba, médiába, bulvárba, bele a szellemi-testi önpusztításba.

A másik a szecesszió.

Szecesszió: kivonulás. Kivonulás a jelen sivárságából. S hogy hova? Hát a múltba. Mert ott a jövő.

A jelen valójában ideológia- és értékmentes közeg. A jelen igazából a kétezer éves európai civilizáció teljes tagadása.

A jelen ideológiának és értéknek hazudott egyetlen igazodási pontja a globalizáció. A globalizáció ezzel szemben nem más, mint indok. Magyarázat. Fügefalevél, amely elfedi a valódi okokat.

De már nem tudja elfedni.

Mert a valódi ok a tőke nyers, pöre és kegyetlen érdekérvényesítése. A tőke tagad minden hagyományos értéket, mert minden hagyományos érték akadály az útjában. Kereszténység (a vallás egyáltalán!), hagyomány és hagyománytisztelet, család, hagyományos szexuális viselkedési formák, patriotizmus, hazaszeretet, nacionalizmus, nemzet és nemzeti érdek – ez mind-mind a tőke ellensége.

A tőke ezért nemet mond minderre, és helyette a globalizáció egyedüli tiszteletét zengi. De a globalizáció az üresség maga. A semmi.

*„A semmi ágán ül szivem,
kis teste hangtalan vacog,
köréje gyűlnek szeliden
s nézik, nézik a csillagok.”*

Ez a globalizáció. Ezt érzi ma az egész világ, csak képtelen megfogalmazni, mert nem olvas sem József Attilát, sem semmit.

A globalizáció a múlttalanság és jövőtlenség, de még a „carpe diem” antik kegyelme sem adatott meg nekünk.

Ebből a semmiből kell elmenekülnünk. Ebből a semmiből ment ki a szecesszió.

Mi, magyarok

Évről évre zajlik egy verseny, amelyben a legszebb magyar verset, illetve verssort keressük. Hosszú-hosszú ideje két verssor küzd az elsőségért. Az egyik így hangzik:

„Elhull a virág, eliramlik az élet...”

Petőfi hagyta ránk, a *Szeptember végén*ből. Lelkünkben hangzik a szomorúsága, melankóliája. De nem ez a sors a győztes, hanem ez:

„Most tél van és csend és hó és halál.”

S azért ez, mert ez a teljes pusztulás leggyönyörűbb eszenciája. S minékünk éppen ez az otthonos, az érthető és teljességgel átélhető lelkiállapot.

Vörösmarty Mihály hagyta ránk örökül. Az *Előszó* című monumentális költemény egyik sora ez. Félig megbomlott elmével írta, a vesztés szabadságharc felett érzett elviselhetetlen fájdalmában.

Hihetnénk, ennél a sornál már nem lehet tovább fokozni a halál érzését, várását, vágyát, akarását. Idézzük hát tovább Vörösmartyt:

*„A föld megöszült
Nem hajszálanként, mint a boldog ember,
Egyszerre öszült az meg, mint az isten,
Ki megteremtvé a világot, embert,
E félig istent, félig állatot,
Elborzadott a zordon mű felett,
És bánatában ősz lett és öreg.”*

Íme, a teljes pusztulás, teljes lemondás hét sora. Íme, Vörösmarty. De vajon egyedülálló Ő ezzel a semmihez sem fogható kétségbeeséssel?

Nem. Nem az. Mert mi, magyarok, éppen ebben vagyunk különlegesek. Nekünk a legnagyobb költőink, legnagyobb váteszeink hosszú-hosszú évszázadok óta azt jövendölik, hogy szükségképpen vagyunk halálra, pusztulásra szánva, s hogy ettől az átoktól nincsen menekvésünk.

S mi az évszázadok alatt elhittük saját halálunkat.
Nézzük a legutolsó váteszünket, Illyés Gyulát. Ő írta a
legszebb verset a magyar nyelvről. A *Koszorú* így kezdődik:

„Fölmagasodni
nem bírhatasz. De lobogsz még,
szél-kaszabolta magyar nyelv, lángjaidat
kígyóként a talaj szintjén iramítva – sziszegvén
néha a kintől,
többször a béna dühtől, megalázott.
Elhagytak szellemeid.”

Elhagytak szellemeid... Uram, Istenem... Ha egy nyelvet
elhagynak szellemei, akkor az a nyelv megszűnik. Ha egy
nyelvet nem beszél már senki, az a nyelv eltűnik a világból,
s eltűnik vele az a kultúra, az a civilizáció is, amelyet a
nyelvet beszélők egykoron képviseltek, hordoztak.

Illyés 1970-ben írta a *Koszorút*. Élek a gyanúperrel, hogy
a határon túli magyarokra gondolt, amikor leírta ezt a vég-
zetes sort. Joggal gondolta Illyés Gyula, hogy Ceaușescu,
Gustáv Husák és a Szovjetunió korában a határon túlra át-
gyalázott magyarok pusztulásra vannak ítélve? Igen, teljes
joggal gondolta.

De nem Illyés hagyta ránk a legnagyobb iszonyatot. Még
csak nem is Vörösmarty. A legnagyobb iszonyat a *Him-
nus*zunkban rejtőzik. Abban a költeményben, amelyet a nem-
zet választott önmagának, amelyet legnagyobb bánataink,
örömeink, harcaink idején éneklünk. S így üzen Kölcsey:

„Vár állott, most kőhalom;
Kedv s öröm röpkedtek,
Halálhörgés, siralom
Zajlik már helyettek.

*S ah, szabadság nem virül
A holtak véréből,
Kínzó rabság vére hull
Árvánk hő szeméből!”*

„S ah, szabadság nem virül a holtak véréből”...

Csoóri már megírta erről a sorról, amit meg kellett írni. Mert ez a sor a teljes magyar pusztulás és önfeladás himnusa. Ha szabadság nem virul a holtak véréből, akkor itt minden áldozat, önfeladás, küzdelem teljességgel hiábavaló. Akkor mi meghalhatunk szabadságért, hazáért, bármiért – nem lesz soha, semmi értelme.

És nincsen ennél nagyobb iszonyat.

Ezt már csak a mi legfeketébb prófétánk, Ady is csak ismételtetni tudja, fokozni nem:

*„Sósabbak itt a könnyek
S a fájdalmak is mások.
Ezerszer Messiások
A magyar Messiások.
Ezerszer is meghalnak
S üdve nincs a keresztnek,
Mert semmit se tehettek,
Óh, semmit se tehettek.”*

Ha nincsen üdve a keresztnek, az már nem is keresztény pusztulás. Az a pogány vég...

S akkor itt, a pogány pusztulás, önfeladás és jövőtlenség alján kell megkérdezzük önmagunkat: mi, magyarok csakugyan ilyenek vagyunk?

Nem, nem vagyunk ilyenek. És éppen itt lenne a lényeg.

Mert hiába gondolta joggal Illyés, hogy a nagyhatalmak és a kisantant által határon túlra gazemberkedett magyarság el fog pusztulni, decemberben, a Parlament kupolatermében adta át Orbán Viktor miniszterelnök az ötszázezredik magyar állampolgárságot Bőjte Csaba dévai ferences szerzetesnek.

És igen, iszonyatos szenvedések, véráldozatok, veszteségek után, de a határon túli magyarság él, és őrzi nyelvét, kultúráját, múltját, és nem akar elpusztulni. Hanem jövőt álmodik önmagának. Szülőföldjén, és immáron magyar állampolgárként is.

És nem lett igaza Vörösmartynak, Kölcseynek, Adynak – a mi váteszeink, prófétáink mindig tévedtek végül. Mert iszonyatos erők szövetkeztek itt ezeregyszáz éven keresztül, hogy mi, magyarok ne legyünk. De vagyunk. S ideje lenne végre fordítva szemlélni önmagunkat, fordítva szemlélni ezeregyszáz esztendőnyi históriánkat. Mert az a pusztá tény, hogy még mindig vagyunk, önmagában egy sikertörténet!

S ha végre egyszer így tudunk tekinteni önmagunkra, akkor egészségesebb lélekkel és öntudattal töprenghetünk a drága niklai remete, Berzsenyi Dániel figyelmeztetésén:

*„Romlásnak indult hajdan erős magyar!
Nem látod, Árpád vére miként fájul?
Nem látod a bosszús egeknek
Ostorait nyomorúlt hazádon?”*

De, látjuk. S ha élni akarunk, nem törődünk bele.

Autonómia, önrendelkezés, nemzet

A globalizáció világa, a modern, liberális demokrácia nemcsak üres és hazug, de képmutató is. Miközben fennen hangoztatja az önrendelkezés és az autonómia jogát, a gyakorlatban egyiket sem támogatja igazán. Sőt, sunyi módon gátolja mindkettőt.

De a jövő akkor is a nemzeti reneszánszé.

Madách Imrénk pontosan látja az *Ember tragédiájában*. Az emberiség történelme során állandóan új és új eszmék tűnnek fel. Az eszmék fundamentumán hatalmas birodalmak, civilizációk, kultúrák épülnek fel, majd hanyatlani kezdenek, és szükségképpen összeomlanak. A romokon pedig valami új születik, ami szintúgy szükségképpen tagadása az előzőnek.

Tézis, antitézis. És örök körforgás. És a történelem igenis állandóan ismétli önmagát. Egy boldog antik görög még hihette, hogy nem léphetünk kétszer ugyanabba a folyóba. Mi már tudjuk, hogy mást sem teszünk.

Ha a mi korunk a globalizáció kora, akkor már csak azt kell tudnunk, mi a globalizáció ellentéte.

Az pedig nem más, mint a nemzeti reneszánsz!

S aki tovább lát az orránál, a reterát falánál, az erre a nemzeti reneszánszra készül. Hogy egyszer életünkben első legyünk, amikor a jövődöntést állnak sorba...

S ennek az eljövendő nemzeti reneszánsznak elidegeníthetetlen része a nemzeti önrendelkezés és az autonómia joga.

Európa jövője: erős nemzetállam, hagyomány, történelmi emlékezet, kereszténység, önrendelkezés, autonómia. Nekünk, magyaroknak IS.

*„Magyar és magyar és magyar
magyar, magyar akarok lenni,*

leverten, megverten: magyar,
míg köpködők köre keríti.
Szép volt, beh szép volt – álltam ott –
minden nép fölött a magaslat.
De az én népem lebukott
s én vele zuhanok magyarnak.
Vezessétek majd vissza őt
a helyére, hogy – odahagyjam
még messzebbre, mint azelőtt, -
érhessek csúcsra önmagamban!”

Ez is Illyés üzenete. És ezért érdemes lesz. S ha egyszer végre tényleg másképpen látjuk majd elmúlott ezeregyszáz esztendőnket, akkor a *Haza a magasban* is más értelmet fog nyerni. A sikerrel megharcolt harcok himnuszát.

Mert úgy van az, hogy időnként Hollywoodban is készül valami értékes. Legutóbb Mel Gibson tudott értéket teremteni arrafelé, amikor megrendezte az *Apocalypto* című remekművet.

Az *Apocalypto* a maja birodalom széthullásáról szól, s a széthullás embertelen iszonyatáról. De nekünk üzen, a 20. század végi, 21. század eleji üresség lakóinak. S a film elején van egy mottó, így hangzik:

„Egy nagy civilizáció nem hódítható meg kívülről, amíg nem pusztítja el önmagát.”

Bennünket, magyarokat ezeregyszáz éve akarnak elpusztítani kívülről. Nem sikerült, soha, senkinek. Akkor hát ne tegyük meg azt a szívességet, hogy belülről elpusztítjuk önmagunkat.

„Jöhet idő, hogy emlékezni
bátrabb dolog lesz, mint tervezni –

bátrabb új hont a mult időkben
fürkészni, mint a jövődében –?
Mi gondom! – áll az én hazám már,
védőbben minden magasságnál.
Csak nézelődöm, járok, élek,
fegyvert szereztem, bűv-igéket.
Már meg is osztom, ha elmondom,
milyen e biztos, titkos otthon.
Dörmögj, testvér, egy sor Petőfit,
köréd varázskör teremtődik.
Ha új tatárhad, ha kufárhad
özönli el a tiszta tájat,
ha útaink megcsavarodnak,
mint giliszta, ha rátapodnak:
te mondd magadban, behunyt szemmel,
csak mondd a szókat, miktől egyszer
futó homokok, népek, házak
Magyarországgá összeálltak.
Dühöngő folyók kezeseďtek,
konok bércek – ezt ne felejtsed,
ha megyünk büszke szájjal vissza,
mint várainkba, titkainkba.
Mert nem ijeszt, mi csak ijeszthet,
nem ölhet, mi csak ölne minket,
mormolj magadra varázsinget,
kiáltsd az éjbe Berzsenyinket.
Míg a szabad mezőkön jártál,
szedd össze, pajtás, amit láttál,
mit szívvel, ésszel zsákmányoltál,
vidám vitáknál, leányoknál.
Mint Noé a bárkába egykor,
hozz fajtát minden gondolatból,

ábrándok árvult szerepét is,
álmaid állatseregét is.
Lapuljanak bár ezredévig
némán, mint visszhang, ha nem kérdik,
szavaid annál meglepőbbet
dörögnek majd a kérdezőknek.
Figyelj hát és tanuld a példát,
a messzehangzóan is némát.
Karolva könyvem kebelemre,
nevetve nézek ellenemre.
Mert ha sehol is: otthon állok,
mert az a való, mit én látok,
akkor is, ha mint délibábot,
fordítva látom a világot.
Igy maradok meg hírvivőnek
őrzeni kincses temetőket.
Homlokon lőhetnek, ha tetszik,
mi ott fészkel, égbe menekszik.”

A homlokon lövés elmarad. S a magasban lévő haza alá felépítünk egy erős, magabizó hazát, ide, a földre is. Biztos, ami biztos. Csak azért is...

TARTALOM

Előszó helyett	5
A Nemzeti Társadalmi Szerződés ajánlásai	7
<i>Csizmadia László</i> : Új utak a civil politizálásban	11
<i>Fricz Tamás</i> : A közjó érvényesülése az állam és a civil társadalom együttműködésében	21
<i>Barsi Balázs</i> : Összefogás a felszínen és a mélyben	29
<i>Szabó Endre</i> : Nemzetpolitika és a család	37
<i>Iffy Lomnici Zoltán</i> : Törvénykezés, jogok és a civil szaktudás szerepe	43
<i>Kiszelly Zoltán</i> : Magyarország a világban	51
<i>Damm Andrea</i> : Az állam és a civilek közös fellépési lehetőségei az Európai Unióban	59
<i>Bayer Zsolt</i> : Autonómia, önrendelkezés, nemzet	67

A kötet megjelenését támogatta:

Civil Összefogás Fórum

Civil Összefogás Közhasznú Alapítvány

Polgári Magyarországért Alapítvány

NEMZETI TÁRSADALMI SZERZŐDÉS

Első kiadás

Kiadta: Méry Ratio Kiadó, 2014

Felelős kiadó: Méry Gábor

A könyvet tervezte: Fodor Tamás

Kiadói koordinátor: Lelkes János

Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

ISBN